

МІСЦА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ГРУДЕНЬ • 2010 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 10/69 •

ШАНУЙМО НЕЗАЛЕЖНІСТЬ!

Після того, як Господь вивів євреїв з Єгипту і перевів їх через Червоне море, покликав Він Мойсея на Синай-гору, щоб дати Своему народові Закон, котрий мав би упорядкувати життя народу після виходу з неволі й остаточно оформити відношення людей до Себе Самого як до свого Творця і відношення один до одного як до Божого творіння. Однак, людське зіпсуття виявилось настільки великим, що замість вдячності Господеві за звільнення з неволі люди витворили собі ідола у вигляді золотого тельця, іменувавши його богом і почавши віддавати йому неналежні почесті. Про подальші події читаємо: «Сказав Господь Мойсеєві: Хто зрешив проти Мене, того викреслю з Моєї книги ... Я покараю їх за їхній гріх» (Вихід, 32, 33-34).

Божа кара, як відомо, страшна. Однак завжди справедлива...

Минуло зовсім не багато часу відтоді, коли наш народ відчув Божий заклик і масово вийшов на Майдан України, щоб покинути неволю й отримати у спадок від Господа «землю, що тече молоком і медом» (Вихід 33, 3). Божий Дух витає над Україною, співала українська душа, і, здавалося, що нарешті запанує у нашому краю Божий Закон, котрий голосить любов, справедливість і правду. Однак ще не встиг вивітритися дух Майдану, як у нашому краю вже запанували розчарування, взаємні звинувачення, депресія, злоба, нужда...

Нині, згадуючи події шестилітньої давнини, багато хто плаче. А він – сміється. Він – ЗОЛОТИЙ ТЕЛЕЦЬ. Це про нього говорить апостол Павло: «А ті, що хочуть багатіти, впадають у спокусу та в тенета, і в безліч бажань безглуздох та шкідливих, що штовхають людей у прірву та погибель. Бо корінь усього лиха – грошолюбство, до якого деякі вдавши, від віри відбились і прошили себе численними болями. Ти ж, чоловіче Божий, утікай від цього» (1 Тим. 6, 9-11).

Здавалося б, на землі, «що тече молоком і медом», не мало би бути голодних людей, які сьогодні стоять на тому ж таки майдані і вимагають справедливості. Звідси не мали б виїжджати на чужину люди, залишаючи непризволяще сім'ї і стареньких родичів. Оця земля, «що

тече молоком і медом», не повинна б заростати кропивою й чортополохом, а люди, що живуть на ній, не повинні б харчуватися відходами зі світового продуктового смітника. Народ, що живе на землі, котра «тече молоком і медом», не може за рівнем добробуту посідати передостаннє місце серед 40 європейських держав, як про це повідомляє швейцарський банк Credit Suisse. Проте справа маєтєся саме так. І вини у цьому, крім нашої, немає нічиєї. Ми самі витворили собі золотого тельця, зробили його ідолом, почали віддавати йому неналежні почесті і тепер за це розплачуємося.

Де ж вихід? Звертаючись до часів Мойсея, можемо спостерегти, що лише через покаяння народ отримав Боже прощення.

Думається, що незабаром тут буде навести старозавітне повчання про покаяння, котре сповіщає: «Йона об'явив, кажучи: «Ще сорок день, і Ніневія буде зруйнована». І повірили ніневітяни Богові: оголосили піст і понадягали веретища, від найбільшого до найменшого. Вістка про це дійшла до ніневійського царя; він устав з престолу свого, скинув одягу з себе, покрийсь веретищем і сів на попілі. Далі, на наказ царя і його вельмож, було голосно оповіщено в Ніневії: «Ні людина, ні скотина, ні воли, ні вівці – нічого не сміють їсти, ні споживати, та й води не сміють пити. Та щоб усі – від людини до скотини – понакривались веретищами й чимдуж зивали до Бога, і щоб кожен покинув свою нікчемну поведінку й насильство рук своїх. Хто зна, чи Бог іще не повернеться та й не роздумас й не відверне від нас палаючий гнів свій, тож ми й не загинемо?» Побачив Бог їхні вчинки, що вони відвернулись від своєї нікчемної поведінки, й роздумався щодо лиха, яке був погрожував їм учинити, – і не вчинив його» (Йона 4, 4-10).

Чи повірить Богові українська Ніневія, чи здатна наша влада щиро звернути очі до Бога, чи здатні ми сісти на попелищі і постити – покаже найближче майбутнє. Якщо здатні, то каймося. Якщо ж ні – «Ніневія буде зруйнована». Боже, рятуй!

о. Іван ГАЛІМУРКА, редактор

2-3 стор.

30-річчя ієрейських
свячень Владики Ігоря

Львівська міська рада має
свого капелана

Президент Л. Кравчук
відвідав Зарваницю

4-5 стор.

А. Меркель: У нас замало
християнства...

Китай надрукував 80 млн
Біблій. Ще замало...

Освячено найвищу у світі
фігуру Ісуса Христа

6-7 стор.

Церковне рейдерство
у Чорткові у виконанні
«підгорецьких»

А у Харкові – вандалізм.
Демонтовано меморіальну
плиту, присвячену Патрі-
ярхові УГКЦ Й. Сліпому

8-9 стор.

Клуб знайомств. Щоб
серця єдналися в любові

Вітаємо живих,
поминаємо усопших

10-12 стор.

Як роблять сенсації?
В об'єктиві – Папа

Чудесна перемена
Євхаристії

Протест (оповідання)

Екс-міністр закордонних справ Польщі Адам Ротфельд закликав «Яд Вашем» присвоїти митрополиту Шептицькому титул «Праведника світу». Він наголошує, що неодноразові несправедливі рішення ізраїльського музею «Яд Вашем» щодо А.Шептицького лягають тінню на авторитет цієї установи.

13 листопада в Івано-Франківській духовній семінарії відбувся вечір української культури, який підготували студенти першого та четвертого курсів. Захід присвятили дню української мови та писемності, який, згідно з указом Президента України від 1997 року, відзначається в нашій державі 9 листопада.

11-12 листопада в Тернополі відбувся практичний семінар з надання паліативної та hospісної допомоги в Україні. Семінар проходив під головуванням екс-міністра охорони здоров'я Василя Князевича. З привітальним словом до учасників звернувся міністр охорони здоров'я Зіновій Митник та ректор Тернопільського державного медичного університету імені І.Я.Горбачевського професор Леонід Ковальчук.

9 листопада у селі Комарівка Бережанського району, що на Тернопільщині, невідомі злочинці брутально викрали із тимчасової дзвіниці біля храму Христа-Царя два дзвони («Св. Михаїл» вагою 100 кг та «Св. Покрова» вагою 30 кг), які невеличка громада (45 дворів) придбала трохи більше року тому. Гроші на них парафіяни збирали півтора року.

Цього року з нагоди 100-ліття приїзду сестер служебниць до Бразилії у цій країні відбуваються урочисті ювілейні святкування. Понад століття тому, 11 квітня 1911 року, на запрошення церковної влади і тодішніх українських емігрантів, до Бразилії прибули сестри-місіонерки, аби працювати для свого народу у країні сузір'я Південного Хреста. Це були с. Володимира Пеньонжек, с. Анатолія Боднар, с. Євмелія Клапоушак, с. Софія Рамач, с. Ольга Лукач, с. Єлена Кучер і с. Саломія Ковалишин.

21 листопада Сокальсько-Жовківська єпархія відсвяткувала 10-ту річницю від дня свого заснування. Ця церковно-адміністративна одиниця заснована у 2000 році і спершу називалася Сокальською єпархією, але з пасторальних мотивів 21 листопада 2007 року, у присутності великої кількості духовенства і вірних, у храмі священномученика Йосафата в м. Жовква було проголошено Грамоту Верховного Архiepіскопа Києво-Галицького Любомира (Гузара) «Про зміну назви єпархії на Сокальсько-Жовківська».

15 листопада в Єпархіальному музеї у Трускавці (Самбірсько-Дрогобицька єпархія) відкрилася експозиція «Церкви Сколівщини у старих світлинах» з приватної колекції Ігоря Чудийовича. Колекція нараховує понад 90 довоєнних світлин храмів Сколівського району.

29 листів дітей-сиріт, написаних до митрополита Андрія (Шептицького), вперше вийшли друком у книжечці «Небо. Святому Миколаю, через руки Митрополита Андрія Шептицького» (видавництво «Добра книжка»). Видання передає усю глибину тонкої дитячої душі, але водночас дає зрозуміти, яким важким було життя дітей без батьків, як ними опікувався особисто митрополит і монаші згромадження, – повідомляє радіо «Свобода».

Відтепер частина мощей преподобної Йосафати перебуватиме у храмі Христа-Чоловіколюбця у Львові. 14 листопада з благословення головної настоятельки с. Дженес Солук їх привезли сюди сестри служебниці та встановили для всенародного почитання. У святкових богослужіннях взяли участь численні парафіяни та прихожани храму, особливо багато було дітей та молоді.

17 листопада з ініціативи управління сім'ї, молодіжної та гендерної політики Івано-Франківського міськвиконкому та Молодіжної комісії Івано-Франківської єпархії УГКЦ в Університетській церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Івано-Франківську відбувся загально-міський молебень з нагоди Дня студента.

17 листопада у с. Переволоки Золотопотіцького деканату Буцацької єпархії за чисельної присутності вірян під час св. Літургії було започатковано «Золоту книгу тверезості». Святу Літургію відслужили парох і декан золотопотіцький о. Ігор Вовк, голова митрополітської підкомісії УГКЦ «За тверезість життя» о. д-р Андрій Логін та голова єпархіальної підкомісії «За тверезість життя» о. Володимир Гнилиця.

30-річчя ієрейських свячень Владика Ігоря

23 листопада виповнилось 30 років від дня ієрейського рукоположення Високопреосвященнішого Владика Ігоря (Возньяка), Архiepіскопа Львівського УГКЦ. Роздумуючи про своє священство, Владика Ігор зауважив, що Господь у різний спосіб промовляв до його серця, що допомогло зробити правильний вибір. Зокрема, Архiepірей виокремив молитву, читання духовної літератури та життя у християнській родині, як важливі середники, які допомогли розвинути Боже покликання.

«Будь-яке покликання дає Господь Бог. І це покликання у людині або дозріває і розвивається, або гине. Моє покликання формувалося у родині, де батько спочатку як учитель, а потім як священник дуже багато дбав про наше духовне виховання», – зауважив Архiepіскоп.

Духовенство та вірні Львівської архiepархії єднаються у подячній молитві за Архiepастиря і засвідчують свою відданість та любов.

Архiepіскоп Ігор побував на храмовому святі у Великих Бірках

14 листопада Високопреосвященніший Владика Ігор (Возньяк), Архiepіскоп Львівський УГКЦ, відслужив Божественну літургію з нагоди храмового празника великомучениці Параскеви у с. Великі Бірки, що на Тернопільщині.

«Вони трималися своєї дороги, не допускали до свого серця кращої зміни, залишалися жити своїм замкнутим життям», – так окреслив у проповіді Владика Ігор тих осіб, які належали до вибраного народу, але не здатні були допо-

могти ближньому. Притча про доброго самарянина, за словами архiepірея, розкриває механізм, як байдужість осіб, які повинні служити Богові, може перерости у ненависть до ближніх.

Тому Владика закликав присутніх частіше оглядатися на своє життя, перевіряти спосіб діяння, турбуватися про добрий стан своєї душі, аби не наразити себе на небезпеку ворожості проти Бога, а взагалі чинити добро не тільки своїм рідним, знайомим та близьким по вірі, але й кож-

ній людині.

Святкове богослужіння підсумувало проведення на парафії місії, яка проходила під духовним проводом Тернопільської вищої духовної семінарії ім. Патріарха Йосифа. Учасники місії мали можливість протягом декількох днів вслухатися в духовні науки, а також висловити свої молитовні прохання перед чудотворною іконою Матері Божої Зарваницької та мощами Івана Христителя, які перебували в храмі під час проведення місії.

У світі вшановують пам'ять жертв Голодомору

З нагоди 77-ої річниці Голодомору – геноциду в Україні 1932-1933 рр. – 19 листопада у Парижі під керівництвом голови Репрезентативного комітету у Франції п. Наталі Пастернак в парохіяльній залі катедри св. Володимира Великого відкрилася виставка «Страчені голодом: невідомий геноцид українців», підготовлена Міжнародним благодійним фондом «Україна 3000» в рамках програми «Уроки історії».

21 листопада українська громада у Римі запалила свічку пам'яті за жертв Голодомору 1932-1933 років. Для вшанування скорботної дати прибули також представники римської мерії, які спільно з нашими земляками помолилися за вічний упокій жертв Голодомору. Організатором зібрання виступило Християнське товариство українців в Італії.

Того ж дня за ініціативою Генерального консульства України в м. Бельцях у Молдові була відслужена панахида і відбулася акція «Запали свічку», присвячена Голодомору в Україні. Панахиду відслужив о. Роман Поправка, настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці УГКЦ у Кишиневі. В акції взяли участь генеральний консул України у Бельцях Володимир Нечай з працівниками консульства, місцева українська греко-католицька громада св. Володимира, представники українських громад із західного регіону Молдови.

У рамках відзначення роковин Голодомору Спілка української молоді в Україні ініціює проведення акції «Сопричасність» на знак духовної єдності з тими поколіннями українців, які постраждали в часи Великого голоду та терору. В рамках акції – 33-годинний піст учасників.

27 листопада 2010 року Високопреосвященніший Владика Ігор (Возньяк), Архiepіскоп Львівський УГКЦ, молився за упокій душ жертв тоталітарних режимів. Поминальне богослужіння відбулося на схилі Кортумової гори, під Янівським кладовищем. Саме там, 25 листопада 1942 року, німецькими окупантами було розстріляно 28 членів Організації Українських Націоналістів. В числі тих хто загинув був і Андрій П'ясецький - учений, політичний та громадський діяч, міністр лісів в уряді Ярослава Стецька. Він загинув від фашистської кулі у 33-річному віці, після виснажливого кількомісячного ув'язнення.

2 і 3 сторінки підготовлено за сприяння о. Павла Дроздяка, прес-секретаря Львівської Архiepархії

У Львівській духовній семінарії відбувся вечір пам'яті Маркіяна Шашкевича

11 листопада у Львівській духовній семінарії відбувся вечір пам'яті отця Маркіяна Шашкевича. Дійство складалося із двох частин.

Розпочався вечір з виконання семінарійним октетом «Теофорос» музичного твору «Веснівка» на слова Маркіяна Шашкевича. Ця пісня і стала лейтмотивом першої частини вечора, адже відображає у собі коротку історію життя самого отця Маркіяна. Також було наголошено на важливості й унікальності внеску о. Шашкевича в українську літературу – створення літературної мови Галицької Русі. Рівно ж було зосереджено увагу слухачів на постаті Шашкевича-священника, Господнього воїна. Семінаристи прочитали вірші поета з альманаху «Русалка Дністрова».

У другій частині дійства свої творчі

доброби демонстрували самі семінаристи. Звучали вірші на богословську тематику, також інтимна лірика. Свої твори на суд спільноти представили Сергій Радченко, Іван Микитюк, Тарас Гадомський і Роман Гордій.

На завершення дійства подячне слово семінарійним митцям, а також усім, хто долучився до підготовки вечора, висловив отець-ректор Миколай Фредина. Він, зокрема, зазначив, що «кожна людина – шедевр, створений Богом! Тому не біймося демонструвати свої таланти, будьмо сміливими, щоб могли представити свою творчість на огляд. Адже якби митці боялися демонструвати свою творчість, ми б не мали Шевченка, Франка, Шашкевича...»

На завершення отець-ректор побажав нашим поетам нових творчих

звершень, а також закликав братів-семінаристів розвивати свої творчі таланти.

Володимир МАМЧИН,
медіа-центр ЛДС

Львівська міськрада має власного капелана

Мер Львова Андрій Садовий звернувся до архієпископа Львівської архієпархії УГКЦ владыки Ігоря

(Возьняка) з проханням призначити капелана до Львівської міської ради. Про це міський голова повідомив 25 листопада на першій робочій сесії Львівської міської ради 6-го скликання.

Капеланом міськради призначено отця Ореста Фредину. Він і розпочав молитвою до Святого Духа перше сесійне засідання, зазначивши водночас, що відтепер кожне сесійне засідання депутати починатимуть з молитви. Він також зазначив, що на похороні отця Вороновського його вразили слова пісні: «Ті, що покладаються на Бога, страшні для ворогів і дивні для всіх, бо вони вгору дивляться». На його думку, такими мають бути і депутати. «Ми у вас віримо і готові вас підтримувати», – сказав о. Орест Фредина.

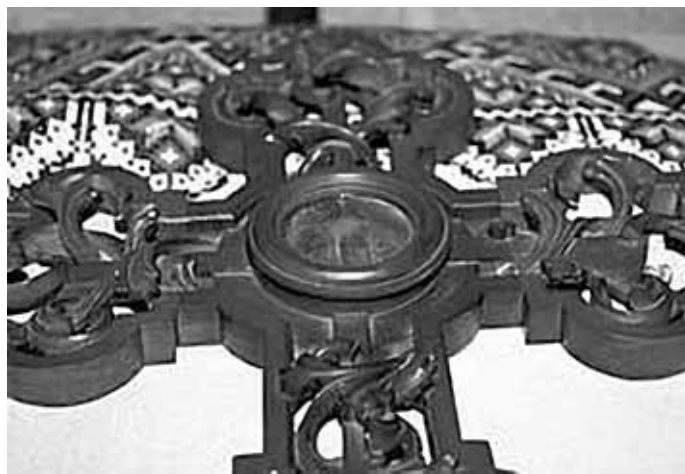
У семінарії виставлено для почитання мощі блаженного Петра Вергуна

18 листопада у Львівській духовній семінарії Святого Духа виставлено для молитовного почитання мощі блаженного о. Петра Вергуна, Апостольського візитатора для греко-католиків Німеччини. Захід відбувся з нагоди 120-річчя від народження блаженного о. Петра.

Богослужіння з цієї нагоди очолив ректор семінарії о. Миколай Фредина. Співслужителями були віце-ректор о. Орест Демко, префект о. Михайло Лесів та духівник о. Андрій Стасів. Під час литійних стихир відбувся обхід з мощами священномученика Петра навколо семінарійного храму, після чого мощі блаженного були покладені на тетрапод для почитання вірними. Завершилося богослужіння помазанням святым елеєм, який освятили на мощах блаженного отця Петра Вергуна.

В рамках вшанування 120-ї річниці від народження о. Петра Вергуна у семінарії відбувся також вечір пам'яті блаженного. Глядачі мали можливість пережити досвід особи, яка була замордована комуністичним режимом за вірність Христові та Церкві.

Пригадуємо, що о. Петра Вергуна було проголошено-

го блаженным священномучеником Католицької Церкви 27 червня 2001 року Папою Іваном Павлом II під час його візиту до України.

Ігор РАНЦЯ,
медіа-центр ЛДС

Урочистості в Академії сухопутних військ

21 листопада в Академії сухопутних військ відбулися урочисті заходи з нагоди святкування десятиріччя віднови після п'ятидесятирічної перерви богослужінь у храмі Архистратига Михаїла, що знаходиться на території цього військового навчального закладу.

Святкування відбувалися у самому храмі, де було відслужено святкову недільну Літургію. На запрошення настоятеля храму о. Степана Суса у богослужінні взяли участь практично усі священники, які у різний час здійснювали своє душпастирське служіння у цьому храмі.

Очолив св. Літургію о. Миколай Фре-

дина – ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа, котрий був першим священником, що відслужив Божественну Літургію в цьому храмі ще у 2000 році. Участь у спільній молитві взяло командування Академії на чолі із генерал-лейтенантом Павлом Ткачуком, а також чисельна курсантська спільнота. По завершенні св. Літургії о. Степан висловив слова найщирішої подяки усьому керівництву Академії, а також тим людям, котрі у різний спосіб долучилися до справи відновлення храму та продовжують його підтримувати.

До присутніх звернувся також прото-

синкел Стрийської Єпархії УГКЦ о. Богдан Манишин, котрий зачитав Декрет владыки Тараса Сеньківа про передачу храмові мощей блаженного священномученика Омеляна Ковча, який у період визвольних змагань українського народу 1918-20 рр. був капеланом Української Галицької Армії.

Цього дня у храмі було влаштовано фотовиставку, присвячену десятиліттю новітнього функціонування храму. Її відвідувачі мали змогу поринути у фотісторію храму від 2000 року та побачити, наскільки змінився храм завдяки старанням керівництва Академії та її курсантів.

15-18 листопада духовенство Луцького екзархату мало нагоду відновити свої духовні сили на реколекціях. Відбувалися духовні вправи в Марійському центрі у с. Зарваниці на Тернопільщині. Темою наук та розважань було священство в усіх аспектах служіння. Духовним провідником цього року був о. Юстиніан зі спільноти отців-францисканців.

22 листопада відбулося третє засідання робочої групи, що працювала над проектом статуту Стрийської громадської ліги «Дзвін». Це об'єднання було створене цього року з ініціативи Преосвященного владыки Тараса (Сеньківа), Апостольського адміністратора Стрийської єпархії УГКЦ. До нього увійшли близько 20 громадських організацій Стрийщини, які побажали об'єднати свої зусилля задля сприяння покращенню морального стану суспільства.

17-20 листопада у Римі відбулася 55-та зустріч Міжнародної католицької комісії у справі міграції під гаслом «Відновити гідність, надихнути переміну». У зустрічі взяли участь 105 осіб із 44 країн світу, серед яких – патріарх мелхітів, 6 кардиналів, 21 єпископ, духовенство та миряни. Була там присутня і делегація УГКЦ.

22-23 листопада у Львові відбулася чергова зустріч єпископів УГКЦ та РКЦ в Україні. Головною темою зустрічі стали проблеми сект, з якими часто зіштовхується сьогоднішня християнин. Владика наголосили, що зменшення впливу сект та подолання наслідків їх діяльності можливе лише за умови активного життя кожної парафії, розвитку у ній євангелізації та насиченого й діяльного парафіяльного життя.

В Одесу привезуть мощі святого апостола Юди Тадея – одного із дванадцяти головних учнів Ісуса Христа. Перебуватимуть вони з 1 до 14 грудня у храмі св. апостола Андрія Первозванного Української Греко-Католицької Церкви.

ПЕРШИЙ ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ЛЕОНІД КРАВЧУК ВІДВІДАВ ЗАРВАНИЦЮ

Метою візиту колишнього глави держави стала участь у нараді щодо будівництва на території відпустового місця Тернопільщини сучасного туристично-паломницького центру, до складу якого мають увійти готельний та спортивно-оздоровчий комплекси. У засіданні взяли участь владыка Василій Семенюк, єпарх Тернопільсько-Зборівський УГКЦ, та голова Тернопільської ОДА Михайло Цимбалюк. Учасники наради ознайомилися з проектом центру, збудувати який заплановано до 2012 року, а також оглянули місце його розташування.

Преосвященний Василій ще раз привітав почесних гостей біля Надбрамної церкви, поблизу чудотворного джерела. Відтак архиєрей ознайомив присутніх з історією та значенням Зарваниці у процесі духовного розвитку українського народу, а також окремо подякував Леоніду Кравчуку за наполегливу працю для укріплення української державності.

Після спільного молебня в соборі Матері Божої Зарваницької відбувся обмін думками. Леонід Макарович висловив сподівання, що новий комплекс стане гармонійним доповненням відпустового місця, де вірні різних конфесій благородно та відкрито молитимуться Богу. «Це місце дуже добре підходить для спорудження комплексу. Ця земля вибрана не людьми, а Богом. Я хочу побажати всім, хто взявся за цей проект, успіху і відповідальності. Зі свого боку ми, створюючи Наглядову раду, подумавмо, кого туди включити, аби ті люди працювали заради справи. Сьгодні наш Президент Віктор Янукович – за конфесійним мир, і я вважаю, що цей мир має розпочатися із Зарваниці», – сказав Леонід Кравчук.

Єпископ Василій Семенюк у свою чергу підкреслив, що Зарваниця належить до 20 найбільших європейських католицьких духовних центрів. «Ми благословляємо ту працю і ту забудову, адже новозбудований комплекс прийматиме туристів та паломників з усього світу. Тут також можуть відбуватися семінари та різного роду релігійні конференції, засідання».

Як напередодні повідомляла прес-служба Тернопільської ОДА, готельний комплекс включатиме чотиризірковий готель на 200 осіб та двозірковий готель на 300 осіб. Сюди увійдуть також спортзал для всіх ігрових видів спорту з глядацькими трибунами на 1500 місць і плавальний басейн на шість доріжок довжиною 25 метрів. У проекті передбачені й майданчики під відкритим небом для різних видів спорту.

За повідомленням прес-служби Тернопільсько-Зборівської єпархії.

В КИТАЇ ВІДБУЛАСЯ НЕКАНОНІЧНА ЕПІСКОПЬСЬКА ХІРОТОНІЯ

Незважаючи на рішучий протест Святого Престолу, в Китаї все таки відбулася єпископська хіротонія без схвалення Папи. Це – перший подібний випадок від 2006 року, адже останнім часом усі єпископські ординації в Піднебесній здійснювалися лише зі схвалення як китайської влади, так і Апостольської Столиці. У зв'язку з цим прес-секретар Ватикану о. Федеріко Ломбарді виступив із застереженням, що незаконна хіротонія розглядатиметься в Римі як серйозне посягання на свободу совісті і віросповідання.

Хіротонія відбулася в єпархії Ченде за участі восьми єпископів, які перебувають в сопричасті з Папою, включно з архієпископом Пекіна Джозефом Лі Шанем. Водночас точно невідомо, чи їхня присутність була примусовою, чи добровільною.

У сан єпископа був зведений священник Джозеф Го Цзінхай – досвідчений апаратник, що відіграє ключову роль в «Патріотичній асоціації католиків» Китаю. Саме з цієї причини офіційний Пекін всіляко добивався його єпископської хіротонії, а Святіший Отець не давав на це своєї згоди.

Єпископ-емерит Гонконга кардинал Джозеф Цзень Цзекюнь, який цими днями брав участь в консисторії у Ватикані, назвав згадану хіротонію наругою над релігійною свободою і подякував Святому Престолу за рішучий протест. Засмучені й обурені тим, що сталося, і віруючі миряни. Найбільше їхнє розчарування викликала участь у церемонії єпископів, які декларують своє сопричастя з Папою. Тепер вірні не знають, чи мають вони право приймати Таїнства з рук ієрархів, які здійснили хіротонію єпископа всупереч волі Святішого Отця.

У ЄРУСАЛІМІ ВІДКРИВСЯ ЦЕНТР ІВРИТОМОВНИХ КАТОЛІКІВ

Протягом останніх десяти років Дім святих Симеона і Анни, що на вулиці Рав Кук в Єрусалимі, був місцем, де збиралася єрусалимська івритомовна католицька громада. А з початку листопада тут розмістилося офіційне представництво Вікаріату івритомовних католицьких громад в Ізраїлі. Таким чином, завдяки отцям-францисканцям вперше у своїй історії Вікаріат отримав постійне місце.

Мешканці дому – це три священники і два миряни, які допомагають в житті громад. З понеділка по п'ятницю о 7.00 ранку тут проводиться ранішня молитва, і щодня, з неділі по суботу, о 18.30 служиться меса. Всі молитви відбуваються на івриті – сучасній мові більшості євреїв в Ізраїлі.

У згаданому домі проживають: о. Давид Нойхауз – патріарший вікарій громад в Ізраїлі і настоятель єрусалимської громади; о. Якуб Векслер – священник-емерит з Люблінської дієцезії (Польща), який вивчає в Ізраїлі іврит і юдаїзм; о. Петро Зелазко – польський священник, який готує докторат в SBF у Єрусалимі; Бенедетто ді Бітонто – мирянин з Італії, відповідальний за музично-мистецьку частину в житті громад Єрусалиму та Яффо; Ласло – мирянин з Угорщини, член руху Фоколари, який вивчає тут іврит і юдаїзм. Мешканці дому докладають максимум зусиль для обслуговування місцевої громади, яка спілкується на івриті.

КОЖНІ ТРИ ХВИЛИНИ ДЕСЬ УБИВАЮТЬ ХРИСТІЯН

Що три хвилини десь у світі вбивають одного християнина, – так ствердив директор польського відділення «Церкви в потребі» о. Вальдемар Цісло в рамках відзначення Дня солідарності з Переслідуваною Церквою, який відзначають у Польщі в другу неділю листопада.

Цьогорічні заходи були приурочені до подій в Іраку, оскільки саме там останнім часом дійшло до кровопролитних переслідувань християн. «В Іраку від 2003 року до сьогодні загинуло близько трьох тисяч християн. Загалом же кожні три хвилини десь у світі вбивають одного християнина. І лише за те, що він є християнином» – заявив о. Вальдемар Цісло на каналі «TVN 24». За його словами, «в Іраку люди гинуть, їх викидають з будинків, змушують емігрувати з Іраку тільки тому, що вони визнають того самого Бога, якого ми називаємо Отцем Небесним».

На думку о. Вальдемара, в суспільстві занадто мало уваги приділяється проблемі переслідування християн. Він нагадав, що коли у США пастор Террі Джонс хотів спалити Коран, то про це заговорили усі світові ЗМІ. А от коли щороку гине 170 тисяч християн, у світі говориться про це дуже мало, а робиться для запобігання цьому лихові ще менше.

Священник підкреслив, що Церква в Польщі дотримується трьох векторів: інформація, молитва і матеріальна допомога. «У цьому році ми хочемо допомогти Іраку, особливо таборах для емігрантів [...] в Дамаску чи Йорданії. Це – ті місця, які ми хочемо підтримати», – сказав він.

Папа Венедикт XVI призначив нових кардиналів

20 листопада Вселенський Архієрей Венедикт XVI провів Прилюдну Консисторію для введення в сан 24-ох нових кардиналів з різних країн світу, імена яких він оголосив під час загальної аудієнції ще 20 жовтня.

Серед 24-ох новипризначених кардиналів десять виконують служіння у Римській Курії, інші десять очолювали або очолюють різні місцеві Церкви в усьому світі, а ще четверо піднесені до цієї гідності за особливі заслуги перед Церквою та самовіддане служіння. Походять вони з чотирьох континентів; 15 із них – європейці, 10 з яких – італійці. По чотири нових кардинали походять з Африки та обох Америк, а також один із Азії. Після Консисторії 20 листопада загальна кількість кардиналів складає 203, з яких 121 – з правом участі у конклаві, тобто у виборах нового Папи.

Урочисте проголошення імен нових кардина-

лів, їхнє призначення у сан кардинала-єпископа, кардинала-пресвітера чи кардинала-диякона, вручення їм булли про призначення та кардинальської червоної беретки особливої форми відбулося вранці під час урочистої Меси в базиліці святого апостола Петра у Ватикані.

Після проголошення імен кардиналів та їхнього призначення, від імені усіх новопризначених Святішого Отця привітав префект Конгрегації у справах святих кардинал Анджело Амато. Пригадавши слова блаженного кардинала Ньюмена, який, отримуючи кардинальську гідність з рук Папи Льва XIII, зазначав, що не має нічого з величної досконалості святих, але висловлює щирий намір та прагнення служити Церкві, заявляє про послух, відсутність особистих цілей, готовність до смирення та страх помилитися, кардинал Амато промовив: «Ось, Святіший Отче, наші скромні дари, як

необхідна вдячність за довіру, виявлену до нас». Від імені новопризначених кардиналів він висловив готовність завжди стояти поруч зі Святішим Отцем, підтримуючи його у виконанні Апостольського служіння, вручаючи доручені завдання під опіку Пречистої Діви Марії.

Після відчитання текстів з Апостола та Євангелія Святіший Отець звернувся до присутніх з проповіддю, в якій, серед іншого, наголосив, що особливий зв'язок сопричастя та любові, який пов'язує нових кардиналів з Папою, «вчиняє їх особливими та цінними співробітниками високого завдання, дорученого Христом святому Петрові пасти Його вівці, щоб об'єднати народи з дбайливістю Христової любові». Папа Венедикт XVI нагадав, що саме з цієї любові народжується Церква, покликана жити згідно з Господніми заповідями.

Посилаючись на прочитаний євангельський уривок, Святіший Отець виокремив характеристику Христового учня. Першим кроком є готовність виконати до кінця Божу волю, а далі йде шлях, на якому треба бути готовим до впокорення, страждання, а навіть і смерті. І все-таки людина не повинна вести якісь обрахунки, шукаючи якоїсь вигоди в служінні Богові, але просто віддатися в Його руки.

Далі Венедикт XVI зазначив, що будь-яке церковне служіння починається від того, щоб «бути з Ісусом»; при цьому воно є відповід-

дю на Боже покликання, а не плодом особистих проєктів чи амбіцій. «У Церкві ніхто не є паном, але всі покликані, всі запрошені, всі охоплені та проваджені Богою благодаттю», – наголосив Папа, ще раз нагадуючи новопризначеним кардиналам, що служіння, до якого їх покликав Бог, вимагає дедалі сильнішого бажання уподібнюватися до Христа.

Після слів Папи нові кардинали склали визнання віри, вірності та послуху Вселенському Архієреєві.

Далі понтифік наклав на голову кожного із новопризначених кардиналів червону кардинальську беретку, колір якої символізує готовність пролити за віру свою кров, адже це – колір мучеників, колір свідчення віри власним життям. Кожного з них Святіший Отець наділив титулом однієї з римських парафій або римським дияконством – як знаком участі у душпастирстві Папи в Вічному Місті. Вони також отримали з рук Венедикта XVI буллу призначення та обмінялись із ним братерським поцілунком.

Під час урочистої консисторії прозвучали молитви за Христову Церкву, Папу, нових кардиналів, за цивільну владу, за тих, хто досі зазнає переслідувань через віру, віддаючи Церкву під особливий покров Пресвятої Богородиці. Відправа закінчилась благословенням Святішого Отця.

Розкол в Англійській церкві

П'ятеро єпископів Англійської церкви у Великобританії оголосили в листопаді про свій перехід до католицизму. Тим самим вони скористалися виданою рік тому нішнім главою Римо-Католицької Церкви Папою Венедиктом XVI Апостольською Конституцією «Англійським громадам». Цей папський документ вводить систему ординаріатів, яка дозволяє віруючим і духовенству Англійської церкви переходити в лоно Католицької Церкви, зберігаючи при цьому низку особливостей, що існують в реформаторській Церкві Англії. Серед них – і дозвіл на існування одруженого священства.

«Ми вітаємо рішення п'ятеро єпископів увійти до лона Католицької Церкви через Ординаріат для Англії та Уельсу», – заявив представник Римо-Католицької Церкви, вікарний єпископ Вестмінстера Ален Хопс. Натомість духовний глава Англійської церкви архієпископ Кентерберійський Роуен Вільямс вже висловив «жаль» з приводу того, що сталося. «Я бажаю їм всього найкращого у новій фазі служіння Церкві», – зазначив при цьому він.

Разом із згаданими єпископами під юрисдикцію Ватикану перейшла і півтисячна група вірних. Процес їхнього виходу з Англійської церкви і створення нових струк-

тур Римо-Католицької Церкви має завершитися протягом найближчих днів.

Як відзначила у зв'язку з цим радіокомпанія BBC, розкол в Англійській церкві Великобританії, який «визрівав протягом останнього десятиліття, таки відбувся». Його прискорила низка невдалих спроб консервативного крила Церкви заблокувати рішення про висвячування в єпископський сан жінок.

Президент Іраку проявляє милосердя

Президент Іраку Джаляль Талабани відмовився підписувати ордер на виконання вироку колишньому міністрові закордонних справ Іраку Таріку Азізу. «Я не підпишу наказ на виконання вироку Таріку Азізу, оскільки я соціаліст», – заявив він в інтерв'ю французькому телеканалу «Франс-24». Крім цього, президент Іраку навів інший аргумент: «Я співчуваю Таріку

Азізу, тому що він є одним з іракських християн. Більше того, він – стара людина, йому – понад 70 років».

У жовтні Верховний суд Іраку засудив Таріка Азіза до страти як одного зі співучасників у злочинах Садама Хусейна. Натомість Ватикан закликав не страчувати Т.Азіза з гуманітарних міркувань – із врахуванням віку іракського політика та його проблем зі здоров'ям.

А. Меркель. У нас не забагато ісламу, у нас замало християнства

15 листопада канцлер ФРН Ангела Меркель виступила перед делегатами партії Християнсько-демократичний союз, які переобрали її главою цієї політсили. Як повідомляє «Reuters», канцлер торкнулася теми ісламізації країни, яка в останні місяці активно обговорюється в німецькому суспільстві. За словами А.Меркель, німцям потрібно підніматися на захист християнських цінностей, на яких будується суспільство.

«У нас не забагато ісламу; у нас – замало християнства. У нас – мало дискусій про християнський погляд на людство», – сказала Меркель, зірвавши оплески в залі.

Крім цього, канцлер відзначила, що потрібно більше говорити про юдейсько-християнську традицію. «Ми повинні наголосити на цьому ще раз, і лише в такому разі ми зможемо добитися єдності в нашому суспільстві», – дала глава ХДС.

«Reuters» відзначає, що розмови про християнське коріння і християнський погляд на людство є стандартними для засідань Християнсько-демократичного союзу, але нині ця тема обговорюється набагато активніше. Варто нагадати, що 11 жовтня колега канцлера Ангели Меркель по партійному союзу, лідер партії ХСС і прем'єр-міністр Баварії Хорст Зеехофер потрапив у Німеччині під вогонь критики через свій заклик зупинити імміграцію до країни мусульман.

Ангела Меркель також зробила гучну заяву, визнавши, що спроби побудувати мультикультурне суспільство в Німеччині провалилися. «Ті, хто хоче стати частиною нашого суспільства, повинні не лише дотримуватися наших законів, але й розмовляти нашою мовою», – заявила А.Меркель, зажадавши від іммігрантів активніше інтегруватися в німецьке суспільство. При цьому канцлер підтримала слова президента ФРН Крістіана Вульфа, який заявив, що «іслам став частиною Німеччини».

Сам К.Вульф відправився до Туреччини, де виступив перед парламентом з промовою, в якій назвав хорошим знаком те, що багато турків стали громадянами його країни. Президент ФРН похвалив іммігрантів за те, що вони зробили Німеччину відкритою.

Китай надрукував 80 мільйонів Біблій, але попиту ще не задоволено

За повідомленням китайського урядового агентства Сінхуа, єдина уповноважена друкувати Біблії компанія в Китаї досягла 80-мільйонного рубежу. «Amity Printing Co.», яка знаходиться в східно-китайському місті Нанкіні, щомісяця друкує по мільйону екземплярів Біблії і від часу свого створення у 1988 році стала однією з найкрупніших у світі компаній, які друкують Святе Писання.

Близько чверті Біблій, що друкуються нині на планеті, походять з Китаю. Окрім Святого Письма китайською мовою, «Amity» також видає його англійською, французькою, іспанською мовою та шрифтом Брайля. Таким чином компанія експортує понад 26 мільйонів примірників Біблій у більш ніж 60 країн, або майже третину всієї своєї продукції.

Повідомляючи про друк 80-мільйонної Біблії в Китаї, агентство Сінхуа хвалить компанію, але така цифра не відображає точної картини попиту на Святе Писання в країні. У повідомленні говориться, що в Китаї проживає лише 16 мільйонів християн, тоді як, за даними правозахисних груп, насправді їх – понад 100 мільйонів (з урахуванням християн з т.зв. «домашніх церков»).

«Є один важливий факт, який потрібно пам'ятати стосовно Біблій у Китаї – те, що Китай усе ще залишається замкнутою країною. Комуністичний уряд хоче контролювати християнську діяльність, у тому числі й розповсюдження Біблій», – пише директор відділу медіа-служби «Голос мучеників» (VOM) у США Тодд Нетлтон в статті «Контрабанда Біблій до Китаю? Це все ще необхідно»,

опублікованій на веб-сайті «Christianity Today». Як приклад обмеження поширення Біблій в Китаї він нагадав про справу християнина Ші Вейхана, власника книжкового магазину, який відбуває трирічне покарання в ув'язненні за друкування і розповсюдження Біблій без дозволу уряду. Представник VOM також відзначив, що з п'яти офіційно визнаних в Китаї релігій лише священна книга християн не може продаватися вільно в книжкових магазинах.

Та все ж Нетлтон оптимістично додав: «Я вдячний за кожну Біблію, легально надруковану і поширену в Китаї. Я сподіваюся, що колись уряд таки дозволить надрукувати досить Біблій, аби задовольнити потреби зростаючої китайської християнської Церкви».

У Польщі освятили найвищу в світі фігуру Ісуса Христа

Гігантську фігуру Ісуса Христа встановлено і відкрито 6 листопада в місті Свободзін, що на заході Польщі. Тієї суботи сотні людей зібралися, аби стати очевидцями, як гігантський кран піднімає верхню частину скульптури і повільно опускає її на вже змонтовану частину фігури. У найвідповідальніші моменти роботи можна було побачити, як монтажники моляться. Вдале завершення монтажу публіка зустріла бурхливими оплесками.

Ідея спорудження пам'ятника народилася ще 10 років тому у ксьондза Сильвестра Завадського, який з нагоди успішного закінчення робіт заявив: «Ніколи я не був таким щасливий, як сьогодні! Це – кульмінація моєї діяльності

як священника». Фігуру Христа з розкритими руками, встановлену на пагорбі заввишки 16,5 метра, видно всім, хто проїжджає трасою в напрямку Свободзіна. Висота фігури – 33 метри, і ці метри, за задумом 78-річного автора монумента, символізують роки земного життя Христа; ще на три метри здійснюється в височині величезна корона. Ширина розкритих рук – 25 метрів, вага пам'ятника – близько 440 тонн.

Тим часом представники місцевих властей переконані, що фігура здіймається над землею на 51 м, оскільки в ці виміри вони включають висоту насипу і золотої корони на голові Христа. А це дозволяє говори-

ти про те, що габарити польського монумента перевищують найвищу скульптурні зображення Спасителя в Болівії і Бразилії (висота статуї в болівійському місті Кочабамбе складає 40,4 м, а знаменита скульптура в Ріо-де-Жанейро здіймається над землею на 38 м).

Створення фігури фінансувалося приватними пожертвами, які надходили зі всього світу. Правда, автор скульптури відмовився сказати, в яку суму це обійшлося. Тим часом міські власті Свободзіна сподіваються, що новозведений монумент приваблюватиме сюди туристів зі всього світу, а це ґрунтовно допоможе у розвитку міста.

ЕПІСКОПИ США ПРОВОДЯТЬ ТРЕНІНГІ З ЕКЗОРЦИЗМУ

Американські єпископи провели дводенний тренінг екзорцизму, метою якого було навчити якомога більше священників здійснювати обряд вигнання диявола.

Конференція з літургійної та пасторальної практики екзорцизму відбулася 12-13 листопада, тобто за кілька днів до національної зустрічі єпископів у Балтіморі. Зареєструвалися для участі в цій конференції понад 50 єпископів і 60 священників. Серед промовців були кардинал Даніель Ді Нардо, о. Деніс МакМанус (помічник нью-йоркського архієпископа Тімоті Долана), а також о. Джері Гроб із Чикаго.

У червневому інтерв'ю для агенції СНА отець Томас Ютенауер уже заявив, що через зростаюче зацікавлення молоді окультизмом впродовж наступного десятиріччя значно зросте потреба на проведення обрядів екзорцизму.

БАБУСЯ ОБАМИ МОЛИТЬСЯ ЗА НАВЕРНЕННЯ ВНУКА ДО ІСЛАМУ

88-річна громадянка Кенії Сара Обама, за сумісництвом – бабуся президента США Барака Обами, здійснила паломництво до Мекки і молилася за навернення онука до ісламу, – повідомив у своєму Інтернет-блозі ватиканський експерт «La Stampa» Марко Тосатті, посилаючись на її заяву в газеті «Аль-Ватан». У паломництві до Мекки поважну пані супроводжував її син Саїд Хусейн Обама – дядько президента США.

Відвідати Саудівську Аравію родину американського президента запросив уряд цієї країни, тож по закінченні паломництва Саїд Хусейн Обама широко подякував королю Абдуллі за його гостинність.

Марко Тосатті цитує також опубліковане у серпні опитування, з якого випливає, що кожен п'ятий американець вважає, що Барак Обама є мусульманином, – незважаючи на запевнення Білого Дому, що він – такий християнин. До речі, Сара Обама – третя дружина діда Барака Обами, і, чесно кажучи, між нею та чинним президентом США немає жодного біологічного зв'язку. Проте він усе ж вважає її своєю бабусею.

СВЯТИЙ ПРОТИ ЗЛОДІЯ

На зловмисника, що намагався розкрити і спустошити скриньку з пожертвами парохіян однієї з церков Мюнхена, впала статуя св. Антонія. Як пише «The Local», внаслідок падіння скульптури святого висотою у повний зріст злочинець отримав рвану рану голови.

Представник церкви, в якій стався інцидент, вважає, що святий Антоній «впав» на викрадача пожертвувань, коли той намагався відкрити скриньку, що знаходилася на тому ж дерев'яному постаменті, що й скульптура, і зловмисник, ймовірно, випадково зачепив її. «Святий не хотів дати йому піти», – відзначив священник.

І хоч незабаром зловмисник таки зібрався з силами і пішов із церкви, проте залишився без здобичі. З кривавою раною горе-крадій попрямував до найближчого від храму помешкання, аби попросити про першу медичну допомогу. Та поки він спілкувався з господарями будинку, його співчасниця встигла вкрасти гаманець, що лежав без нагляду на столі у приміщенні. Чи вдалося мюнхенській поліції вийти на слід злочинця та його спільниці, не повідомляється.

МУСУЛЬМАНИ ПАЛЯТЬ ХРИСТІЯНСЬКІ БУДИНКИ НА ПІВДНІ ЄГИПТУ

На початку листопада знову спалахнули сутички між мусульманами і коптами (єгипетськими християнами) на півдні Єгипту, в районі Абу-Тішт провінції Кена. У безладах було повністю або частково спалено близько 15 будинків християн. Про постраждалих не повідомляється. Приводом стали стосунки між коптським хлопцем та дівчиною-мусульманкою з села Ель-Навахід (підліток нібито домагався від неї інтимних стосунків).

Зараз у селі та його околицях розміщено посилені підрозділи поліції, декілька осіб заарештовано.

Християнська спільнота в Єгипті – одна з найбільших на Близькому Сході: близько 10% від 80 мільйонів жителів всієї країни. Загалом копти та прибічники ісламу співживуть відносно мирно, та все ж нерідко між ними спалахують конфлікти, які призводять до жертв. Найчастіше це відбувається під час релігійних святкування, що відзначаються тією або іншою спільнотою. Так і теперішні сутички сталися у перший день головного ісламського свята жертвоприношення Ід аль-Адха (Курбан-Байрама).

Цього року в ніч перед Різдом, яке копти відзначають 7 січня, вже відбулася кривава сутичка, коли троє озброєних людей відкрили вогонь по людях у населеному пункті Наг-Хаммаді в тій же провінції Кені. Тоді загинуло шестеро коптів, які виходили з церкви після різдвяного богослужіння, а також поліцейський-мусульманин. Розстріл християн викликав гнів мешканців міста і спровокував масові виступи коптів як у Єгипті, так і за кордоном.

«Група Догнала» силою намагалася захопити храм Преображення Господнього у Чорткові

**РОЗВІВ
РОЗВІВ
ШКУРІ**

Події в парафії Преображення Господнього, що в місті Чорткові на Тернопільщині, які розпочалися о 8-й годині 7 листопада, спричинили велике занепокоєння серед парафіян храму та у всіх інших храмах УГКЦ Чорткова. Як повідомили у Буцацькій єпархії УГКЦ, тієї неділі члени так званої «групи Догнала» («підгорецькі монахи») зробили спробу захопити храм Преображення Господнього у Чорткові. В акції захоплення взяли участь дві особи, які вже виключені з лона Вселенської Церкви – Василь Гітюк та Ричард Шпіржік, а також близько 20 сестер-монахинь, які підпорядковуються самозваним «єпископам» «групи Догнала», та ще декілька осіб, котрі приїхали разом з ними.

У зв'язку з поширенням неправдивої інформації про УГКЦ та намагання «підгорецькими отцями» захопити парафію Преображення Господнього у Чорткові й закоренитися в ній, працівники Управління Буцацької єпархії УГКЦ оприлюднили офіційне звернення до парафіян, в якому наголосили, що «підгорецькі отці» перебувають під

своїми провідниками, фанатично закликали ім'я Ісуса. Та завдяки правоохоронним органам членів «групи Догнала» таки вдалося посадити в автобус і в супроводі міліції вивезти з міста.

Офіційний сайт Буцацької єпархії УГКЦ повідомив, що Церква зіштовхнулася із рейдерством пропагандистського характеру, яке прагне дезінформувати вірян і підірвати довіру до пастирів, аби таким чином «поділяти і керувати».

Коментуючи події в Чорткові, ректор Дрогобицької семінарії УГКЦ о. Мирон Бендик пояснив, що «мета антицерковної кампанії – послабити УГКЦ через розкол, скерувати енергію Церкви на внутрішні чвари, спинити її динамічне просування на схід і замкнути в Галичині. І навіть якщо така «підгорецька реформа» й не здобуде собі ширшої підтримки, то бодай зможе «відщипнути» від УГКЦ якусь групу вірних, зареєструвати її як окрему «Церкву» і розколювати УГКЦ вимогою «погодинних богослужінь».

Отець Борис Гудзяк, ректор

серце їхнє б'ється зовсім не для нашої Церкви, не для України і не для її народу.

Довідка РІСУ: Екс-монахи Антонін-Ілля Догнал, Ричард-Методій Шпіржік, Самуїл Р. Обераузер раніше належали до ліквідованої у 2004 році Чеської делегатури отців-василіян. Отець Василь-Маркіян Гітюк – українець. На сьогодні здійснюють свою діяльність у селі Підгірці на Львівщині.

Конфліктна ситуація з цими священнослужителями розпочалася 2003 року, коли вони виступили проти призначення Ватиканом на посаду екзарха Рутенської Греко-Католицької Церкви в Чехії словака о. Ладислава Гучку. Вони спробували зареєструвати громаду УГКЦ, але робили це без згоди церковної влади. Аби частково зменшити напругу, увесь провід Чеської делегатури отців-василіян було відіслано до України, а одного члена – до Англії.

Наступного року, 13 червня, Х Генеральна капітула (Колегія керівних осіб ордену) Василіянського чину св. Йосафата при-

ваної Чеської делегатури ЧСВВ, оскільки «ці ченці некоректною поведінкою та непослухом своїм монашам наставникам і місцевій ієрархії вже спричинили великий заколот на шкоду вірним у Чеському екзархаті ГКЦ, у Василіянському чині та інших чинах і згромадженнях, а тепер завдають шкоду вірним УГКЦ».

На початку 2005 року відповідними Декретами, потвердженими Конгрегацією для Східних Церков, зазначених монахів було виключено з Василіянського чину. Оскільки вони (отці Антонін-Ілля Догнал, Ричард-Методій Шпіржік і Василь-Маркіян Гітюк) «постійно виключають елемент підлеглості церковному проводу у видимому організмі, яким є Церква, то, згідно з каноном 8 Кодексу Канонів Східних Церков, вони тим самим позбавили себе повної злуки з Католицькою Церквою тут, на землі».

Однак і після цього екс-монахи не припинили своєї діяльності. Головним звинуваченням вищого керівництва Греко-Католицької Церкви з боку «підгорецьких отців» стало звинувачення в причетності його (керівництва) до «духу світу цього». Себе ж екс-монахи бачили рятівниками Церкви від цього «духа».

10-11 листопада 2005 року на 28-й сесії Синоду УГКЦ було прийняте рішення про початок процедури попередження священників з Підгорецького монастиря о. Іллі Догнала, о. Методія Шпіржіка і о. Маркіяна Гітюка з огляду на їхні неприпустимі дії. 16 січня 2006 року на позачерговій сесії Синоду УГКЦ було прийнято наступне рішення: «Для канонічного дослідження ситуації щодо отців Іллі Догнала, Методія Шпіржіка та Маркіяна Гітюка з Підгорецького монастиря створити комісію у складі Преосвященного Владики Софрона (Мудрого), Високопреосвященного Владики Ігоря (Возьняка) та Преосвященного Владики Василя (Семенюка)» (Постанови позачергової сесії Синоду

У перших числах червня 2008 року Колегіальний трибунал Сокальсько-Жовківської єпархії у карних процесах ієромонахів ЧСВВ Іллі А. Догнала, Методія Р. Шпіржіка, Маркіяна В. Гітюка та священника Роберта Обераузера виніс вироки на першому ступені суду, а саме – що зазначені священники повинні бути покарані великою екскомунікою.

Судова справа, яка була проведена трибуналом Сокальсько-Жовківської єпархії УГКЦ, не знайшовши доказів єпископських священиків та звернувши увагу на непослух та безпідставну критику ієрархії УГКЦ а саме:

- незаконне присвоєння уряду та незаконне виконання служіння (порушення кан. 1462 ККЦ);
- розпалювання бунту та ненависті проти місцевого ієрарха Владики Михайла (Колтуна) і Верховного Архієпископа Києво-Галицького Любомира (Гузара) та підбурювання підлеглих до непослуху щодо них (порушення кан. 1447 §1 ККЦ);

- нанесення кривди та важкої шкоди добрій славі вищезгаданих осіб та інших ієрархів УГКЦ через наклепи (порушення кан. 1452 ККЦ);

виніс кару великої екскомуніки. Рішення було оприлюднене 17 вересня 2008 року.

7 жовтня 2008 року Найвищий Трибунал Католицької Церкви – Апостольська Сигнатура – дала відповідь на прохання «підгорецьких отців» перевірити правомірність винесеної їм трибуналом УГКЦ кари великої екскомуніки. У своїй відповіді, про яку Апостольська Сигнатура повідомила також єпископа Сокальсько-Жовківського УГКЦ Михайла (Колтуна) (протокол 41750/08 VT), Найвищий Трибунал Католицької Церкви, звертаючись до «підгорецьких отців», чітко зазначає: «... розглянувши ваші звернення до Святішого Отця та Верховного Архієпископського Трибуналу, додані до вашого листа, ця Апостольська Сигнатура не знаходить жодних причин для того, щоб також втручатися у цю справу».

4 травня 2009 року Найвищий Трибунал Апостольської Сигнатури своїми Декретами виніс однаковий вирок щодо кожного з наступних п'ятих ієромонахів:

1. 30.10.2008-Protoc. N. 36629/04 SA – священник ШЕЛЕПКО Василь (чернець ім'я Роман), народжений 10.08.1969, громадянин України, –
2. 7.11.2008-Protoc. N. 37579/05 SA – священник ШПІРЖІК Юрій – ŠPIŘIK Jiří (чернець ім'я Кирило), народжений 13.11.1966, громадянин Чеської Республіки, –

3. 3.04.2009-Protoc. N. 36628/04 SA – священник ШПІРЖІК Річард – ŠPIŘIK Richard (чернець ім'я Методій) народжений 6.03.1968, громадянин Чеської Республіки, –
4. 17.04.2009-Protoc. N. 36626/04 – священник ГІТЮК Василь (чернець ім'я Маркіян), народжений 28.01.1970, громадянин України, –

5. 17.04.2009-Protoc. N. 36627/04 – священник ДОГНАЛ Антонін – DOHNAL Antonin (чернець ім'я Ілля), народжений 7.06.1946, громадянин Чеської Республіки, –

підтвердивши їхнє виключення з Василіянського чину, яке було здійснене на підставі рішень Протоархимандрита та Ради Чину. На основі рішень, отриманих від Найвищого Трибуналу Апостольської Сигнатури, усі ці священники більше не належать до Василіянського чину св. Йосафата. Вони не мають права носити василіянський монашій одяг і ставити біля свого імені чи прізвища василіянської позначки «ЧСВВ» – «OSBM», чи «ЧСВВ-III» – «OSBM-III».

risu.org.ua

великою екскомунікою (виключення з Католицької Церкви), що забороняє їм будь-яке священнодійство.

Водночас прес-центр Буцацької єпархії УГКЦ повідомив, що на допомогу членам «групи Догнала» захопити храм приїхав «Неоплан» зі Львова з «бойовиками» (близько 50 осіб). Однак, як ідеться у повідомленні, вірні парафії УГКЦ міста Чорткова, які терміново зібралися біля храму, витіснили лжепастирів із прилеглої до храму території. Люди висловили своє рішуче бажання, щоб ті покинули місто Чортків. Під час акції випровадження непрахих гостей на автостанцію «бойовики» від «групи Догнала» збегнули, що нічого не можуть вдіяти проти чисельно зібраних мешканців, а тому спровокували сутичку. Двоє вірних отримали травми середньої важкості (струс мозку, численні гематоми) і потрапили до місцевої лікарні. На автостанції «наїзники» також поведилися неадекватно, не бажаючи довго заходити до автобуса і, будучи зазомбовані

Українського католицького університету, зауважив: «Шкода самих «отців», а ще більше – їхніх прихильників, бо прийде момент (так буває зі всіма схизматичними, сектанськими тенденціями, які самі себе вивисують і визначають як єдиний критерій істини), коли настане велике розчарування». «Можливо, їхні послідовники, згіршені фанатичним досвідом, взагалі можуть потім відпасти від віри або зазнати глибокої психічної травми», – каже отець-ректор.

У своєму зверненні до мирян УГКЦ духовенство Чорткова просить неухильно дбати про єдність Церкви у своєму домі, на робочому місці, у громадській діяльності, нагадуючи, що кожен проповідник, який влізає в насильницький спосіб до храму людської душі і хоче заволодіти дорогоцінним серцем – це злодій і розбійник. Духовні отці у своєму зверненні наголошують, що осуджують вчинки тих людей, які маскуються і присвоюють собі ім'я Української Греко-Католицької Церкви, не маючи до неї жодного стосунку, а

йняла рішення про ліквідацію Чеської делегатури. Від Чину було відсторонено 21 члена делегатури. Однак монахи, які на той час перебували у Підгорецькому монастирі і які також належали до розформованої Чеської делегатури ЧСВВ, звернулися з поданням до Папи, а тому до остаточного вирішення питання продовжували перебувати у Василіянському чині.

Перебуваючи в Україні, вищезгадані отці працювали реколектантами у Свято-Благовіщенському василіянському монастирі, однак згодом їхня діяльність була переорієнтована в основному на критику керівництва УГКЦ та інших церковних інституцій. З огляду на це, а також зважаючи на діяльність згаданих священників в Чехії, Блаженніший Любомир та провід ЧСВВ в Україні звернулися 2004 року з листом до тодішнього керівника Львівської облдержадміністрації Олександра Сендеги з проханням «заборонити в'їзд в Україну члени перебування в Україні» отцям-василіянам з розформо-

Епископів Києво-Галицької Митрополії УГКЦ 16 січня 2006 року).

Апогеєм же розкладової діяльності «групи Догнала» стало оприлюднення підгорецькими екс-монахами 3 березня 2008 року заяви, в якій повідомлялося, що вищезгадані отці нібито таємно висвячені на єпископів УГКЦ. При цьому ім'я єпископа, який їх «висвятив», до сьогодні не оголошено.

23 березня 2008 року Глава УГКЦ Любомир (Гузар) виступив із офіційним зверненням, в якому викрив псевдоєпископів. В оприлюдненому релізі йшлося, зокрема, про те, що:

1. Синод Єпископів УГКЦ ніколи не пропонував вищезазваних осіб в кандидати на єпископський сан.

2. Вони ніколи не одержували благословення Папи Римського, як цього вимагає церковний закон.

Тому, незважаючи на їхні заяви, їх не можна уважати єпископами Української Греко-Католицької Церкви (прес-реліз УГКЦ від 23.03.08)

Україна справедливо вважається християнською державою. І не лише тому, що на її території знаходяться визначні християнські святині. Передусім береться до уваги висока релігійна свідомість українців, яку вони зуміли зберегти, незважаючи на довгі роки панування на наших землях безбожницького комуністичного режиму. Та ось публічна наруга над пам'яттю Патріарха Української Греко-Католицької Церкви Йосифа Сліпого у Харкові.

ВАНДАЛІЗМ У ХАРКОВІ –

ВИКЛИКИ ДЛЯ ЦЕРКВИ І СУСПІЛЬСТВА

Харківські чиновники знову зробили усе можливе для того, аби слобідський мегаполіс потрапив до медійних рейтингів поганих новин. Цього разу місто «прославилось» через наказ новообраного мера Геннадія КЕРНЕСА демонтувати меморіальну дошку, встановлену на честь видатного релігійного діяча, Патріарха УГКЦ Йосифа Сліпого.

ві якщо й не спростує усталену думку про релігійність українців, то, принаймні, спонукає до серйозних роздумів над її глибиною і щирістю. Про це свідчить, принаймні, декілька важливих, на мою думку, аргументів.

Очевидним фактом є те, що акт вандалізму вчинено щодо однієї з найвизначніших постатей УГКЦ – однієї з традиційних українських Церков, без якої сьогодні важко уявити духовне і суспільно-політичне життя України. Зневажено почуття мільйонів греко-католиків, для яких Патріарх Йосиф, був, є і завжди залишатиметься символом вірності Христовій Церкві та українському народові, його споконвічному прагненню мати власну помісну Церкву.

Вражає цинізм і особлива жорстокість, з якою демонтовано пам'ятну дошку: її не просто зняли за наполяганням маргінальної проросійської громадської організації, а публічно ки-

нули на землю й почали розбивати молотком (у цьому може переконатися кожен, переглянувши фото, які розміщені на сайті організації «Великая Русь»). Характерно, що подія відбувалася неподалік відділку міліції, працівники якої не захотіли припинити відверте безчинство. Іншими словами, демонтаж і наруга над пам'ятною дошкою здійснювалися у формі своєрідного виклику суспільству, Церкві і при потуранні місцевої влади.

Варто також відзначити, що інцидент у Харкові – не перший випадок подібного вандалізму. Не так давно у Бабиному Яру «невідомі» намагалися звалити і підпалити Пам'ятний Хрест, встановлений тут на честь Олени Теліги та інших учасників націоналістичного підпілля, яке у 1941-42 роках було ліквідоване німецькими окупантами. Незважаючи на протести громадськості, зловмисників так і не знайшли. Чи, може, не захотіли знайти?

Отже, харківський дебош якщо

й не вказує на певні тенденції у суспільстві, то подає виразний сигнал про його хворобу, яка може нанести великої шкоди національному організмові.

У складній ситуації опинилася сама УГКЦ, яка змушена гостро реагувати на події у Харкові. Та чи буде почуто голос Церкви, одним із стовпів якої був Патріарх Йосиф? І як має поводитися Церква, коли її принципово не хочуть чути?

Нагадаю, ще у березні цього року Синод Єпископів УГКЦ оприлюднив звернення до президента України Віктора Януковича, в якому порушено низку важливих аспектів взаємин між Церквою та владою. Так, Синод закликав президента дотримуватися сформованої за роки незалежності традиції запрошувати представників різних конфесій до спільної молитви в нашій духовній святині – соборі Святої Софії. Також Синод висловив стурбованість із приводу того, що українське суспільство виявляє надзвичайно низький рівень довіри до влади, що стало наслідком легковажного ставлення можновладців до законів, зокрема, до Основного закону України – Конституції. Крім того, Синод закликав нову владу зберігати і примножувати надбання свого народу, щоб передати їх майбутнім поколінням. Як бачимо, і сьогодні зміст цього звернення не втратив актуальності.

Пригадується, що предстоятель УГКЦ Любомир Гузар неодноразово наголошував, що очікує відповіді на звернення Синоду. Отже, відповіді не було.

Згодом УГКЦ в особі свого предстоятеля та єпископів, які проживають в Україні та світі,

звернулася до глави держави з

приводу офіційної заяви пресслужби Одеської єпархії Української православної Церкви з благословення митрополита Одеського та Ізмаїльського Агафангела, у якій греко-католикам відмовлялося у їх законному праві мати новий храм в Одесі. Зокрема, владика з України, з країн Європи, Північної й Південної Америки та Австралії вислови стурбованість такою заявою представництва УПЦ в Одесі та просили «авторитетної реакції на неї». Здається, що і цей безпрецедентний за своїм кричущим порушенням чинної Конституції України факт залишився без належної уваги. І ось тепер – вандалізм у Харкові...

Якщо і цього разу протестний голос Церкви не буде почуто, то це, без сумніву, не принесе користі ані владі, ані суспільству, а лише прискорить руйнівні тенденції, які стали об'єктивним явищем і загрожують підірвати і так хиткі суспільну злагоду та міжкон-

фесійний мир. Щодо самої УГКЦ, то, маючи «катакомбний» досвід виконання своєї місії, вона й надалі докладатиме зусиль, аби поширювати свій вплив на суспільство, але маючи при цьому особливий погляд на чинну владу.

Було б помилковим вважати, що харківський інцидент стосується лише УГКЦ. Не можуть і не повинні стояти осторонь цього інші, і, насамперед Церкви, які належать до «київської традиції». Патріарх

Йосиф – надто помітна постать у церковно-релігійному, духовному та суспільно-політичному житті, щоби робити вигляд – мовляв, нас це не стосується. Переконаний, що солідарний осуд харківського вандалізму був би схвальним і сприятливим мирянами усіх християнських конфесій.

«Знявши таблицю, ви все одно не зможете затерти пам'яті про мучеників, адже їхні імена записані в Книзі Життя. А де будуть записані ваші імена?» – так відреагував на вандалізм у Харкові глава УГКЦ Блаженніший Любомир. Ці слова свідчать про одне: постать Патріарха Йосифа актуальна як ніколи, і жодна наруга над його пам'яттю не перекреслить триумфальної реалізації його ідей і заповітів.

Богдан ЧЕРВАК,
парафіянин церкви
св. Миколая Чудотворця
на Аскольдовій Могилі

СТУДЕНТСТВО І ЦЕРКВА

В сучасному гамірному і швидкому світі люди як ніколи потребують моральної «розрядки». Саме тоді якраз час звернутися до релігії. Проте, на жаль, сучасна молодь часто забуває про це... Аби нагадати про важливість християнських цінностей і спонукати молодих людей до духовного розвитку, в головному корпусі Української академії друкарства споруджено капличку для студентів, де усі охочі можуть прийти на молебень чи просто помолитися. Варто сказати, що у Львові така студентська капличка діє лише при УАД.

Засновником вищезгаданої каплички є професор, почесний ректор Академії Степан Гунько, який і погодився розповісти про історію її створення.

– Степане Миколайовичу, коли і чому ви вирішили організувати таку капличку в УАД?

– Зараз, як відомо, відбувається постійний прогрес у сфері науки, і наша планета немовби «стиснулася» у плані інформації. Адже тепер за допомогою мобільного телефону чи мережі Інтернет ми можемо зв'язатися з будь-якою точкою на планеті, чого не можна було собі навіть уявити, скажімо, років тридцять тому. Проте бувають і негативні наслідки такого швидкого розвитку науки... Створюються нові види зброї, що так чи інакше несуть смерть людству. Увесь цей темп сучасного життя надзвичайно виснажує. А тією пристанню душевного спокою та рівноваги для людини є релігія. За кордоном – в Іспанії, Великобританії, Італії – ледь не кожен ВНЗ має свою капличку, а в Оксфордському університеті існує навіть власна церква. Також Олімпійська хартія передбачає право кожного учас-

ника Олімпійських ігор помолитися перед чи після змагань. Для цього у тих країнах, де відбувалися Ігри, спеціально споруджувались осередки багатьох релігій світу – каплички, невеликі мечеті тощо. Так чому не надати подібну можливість і студентам? Думаю, що кожен має право помолитися перед, скажімо, екзаменом, чи після нього. Для цього я й вирішив організувати в Академії друкарства таку капличку, яка діє уже з 2003 року.

– А як таку ідею сприйняв колектив УАД та й, зрештою, самі студенти?

– Сприйняли доволі піднесено. Не було ніякого здивування, а тим паче обурення, яке могло проявитися давніше, наприклад, у часи Радянського Союзу; ні, навпаки – студенти і колектив Академії лише підтримали мене.

– За чиї кошти облаштовано капличку?

– Власне, єдині кошти, які було витрачено на спорудження духовного осередку, – це оплата праці майстрам, які виконували шпаклювання, білили стіни тощо. І ці кошти виділив я із власної кишені. Щодо ікон та кованої брами – у цьому нам допомогли самі студенти УАД, а також із Академії мистецтв. Як ви, мабуть, помітили, на іконах зображені святі, які мають безпосередній зв'язок із книжковою справою, – це святі Кирило і Методій, а також Нестор-літописець та Володимир Великий. Чому разом з ними Володимир Великий? Та тому, що першою книжкою було Святе Письмо, а саме князь Володимир, як відомо, і запровадив на Русі християнство. Ікони виконані нашими студентами-графіками і враховувались як бакалаврські роботи. А ковану браму на добродійних за-

садах також виконали студенти, проте уже Академії мистецтв. Це був подарунок нашому закладові.

– Якої конфесії є сама капличка?

– Храм є екуменічним. Сюди можуть прийти і помолитися студенти різних конфесій – кожного четверга на великій перерві отець проводить тут коротку молебень.

Україна – держава християнська. А християнство – релігія писемна. Як я вже сказав, першою книжкою в Україні було Єван-

геліє. Крім цього, християнство – це двотисячолітня світова культура. Це – шедеври архітектури, духовна музика, сакральне мистецтво, і, зрештою, обряди та традиції, без яких не обходиться жодна цивілізована нація. Якщо цього не збагнути, то життя стає неповноцінним. Тому, якщо хоч краплину вищесказаного виховає у молодих людей наша капличка, то я вважаю, що ми досягли своєї мети!

Остап ЯРИШ

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

25) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – ширий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, щира, природна брнетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП, з дитиною; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-906-76-55.

26) група «Н»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 06.05.1971 р.н.; ріст – 178 см.; вага – 74 кг.; очі – світло-сині; волосся – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не мас; (10) – керівник; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, військові види спорту, правозахист, політична діяльність; (11) – щастя, здоров'я; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – директор; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – м. Київ; проживаю: – м. Трускавець; контактний телефон: +3-(093)-594-48-99.

27) група «Н»: ЄВГЕН. Українець, греко-католик, 28.05.1957 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – задовільний; (8) – паління; (10) – відповідальність, серйозність, правдивість, життєрадісний; захоплення, інтереси: – релігійна література, природа, готування; (11) – чесна, відповідальна господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працівник, пенсіонер, заочне навч. на катехитич. курсах; (15) – матер. – середньо, житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: 221-08-82.

28) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, православного обряду, 03.12.1968 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 72 кг.; очі – коричневі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – англійська мова, спорт; (11) – порядність, бажання створити сім'ю; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – екскурсовод, туризм, працевлаштування за кордоном; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-265-29-56.

29) група «Н»: МИКОЛА. Українець, греко-католик, 18.05.1988 р.н.; ріст – 180 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, чуйний; захоплення, інтереси: – музика, фільми, природа, подорожі; (11) – порядність, відвертість, взаємодовіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – слюсар-сантехнік, електрогазоварник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-450-13-56.

30) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 21.06.1963 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 90 кг.; очі – сині; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесний, розсудливий, уважний; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, сауна; (11) – радісна, розсудлива, до 40 років; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – кухар, будівельник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – с. Підгайчики; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-457-41-89.

31) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра, ввічлива, спокійна; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – отримав церковне уневаження подружжя; (15) – сину 16 років; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(097)-496-27-77.

32) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 14.02.1951 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – зелені; волосся – посивіле; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальний, добрий, чесний; захоплення, інтереси: – різноманітні, в т.ч. історія, переклад, комп'ютер, музика, авто; (11) – львів'янка до 55-и років, добра, господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-416-92-34.

33) група «Н»: ОЛЕГ. Українець, греко-католик, 29.09.1973 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 68 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, чесність, акуратність, відповідальність; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, заняття спортом, читання; (11) – доброзичлива, чуйна, врівноважена; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – товаровознавець; (15) – матер. незалежний, проживаю з мамою комфортно; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-672-46-26.

34) група «Б»: МИРОН. Українець, греко-католик, 25.12.1965 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 78 кг.; очі – голубі; волосся – темне з сивиною; (7) – добрий; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – хороша дівчина до 35-и років; (12) – так; (13) – 2,5 роки; (14) – отримав церковне уневаження подружжя; мета знайомства: – дружні стосунки, створення сім'ї; професія: – інженер-будівельник; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(063)-174-27-50.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ «НАША ДРУЖНА РОДИНА»

3 любов'ю до Вас!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» – звертатися до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО - 325365; код отримувача - 2195527115; р/р - 2620901949932; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: поповнення рахунку.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000

Координатор КЗНДР
Олександр РОМАНЮК

ДО УВАГИ ДОПISУВАЧІВ!

1) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-

43-97 за вказаним вище графіком роботи; 2) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме:

- не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (для дописувачів групи «Б»);

- не вказують свій контактний телефон;

- не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неухважність надсилають кошти на інший рахунок;

- надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

3) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилати в редакцію не пізніше, аніж до кінця кожного місяця.

ЖІНКИ:

48) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 19.04.1978 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, з почуттям гумору, доброзичлива, товариська; захоплення, інтереси: – вишивання, подорожі в Карпати, читання; (11) – надійний, рішучий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – синоптик у Львів. гідрометцентрі; (15) – частково; (16) – народилася: – Жидачівський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-342-79-47;

50) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 15.07.1988 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 52 кг.; очі – голубі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – вишивання, духовна література; (11) – порядний, високодуховний (семинарист); (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в медичній галузі; (15) – проживаю з батьками; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(098)-415-52-93;

51) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 23.01.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 85 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, відповідальна, спокійна; захоплення, інтереси: – кулінарія, рукоділля, природа; (11) – порядність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(067)-606-08-04;

52) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 01.01.1962 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 62 кг.; очі – карі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, справедлива; (11) – інтелігентний, 48-55 р., ріст не менше 175 см.; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – вдова; (15) – син 28 років, працює; (16) – вчителька; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-448-22-58.

53) група «Б»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 27.01.1947 р.н.; ріст – 155 см.; вага – 56 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – щира, добра, працелюбна; захоплення, інтереси: – музика, подорожі, квіти, життя; (11) – вік – 60р., добрий, чесний, непитущий; (12) – так; (13) – 1,5 роки; (14) – вдова; (15) – син 33 роки, здоровий, незалежний; (16) – молодша мед. сестра; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Буський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-475-17-51.

54) група «Н»: РОКСОЛАНА. Українка, греко-католичка, 31.07.1975 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – коричневе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна; захоплення, інтереси: – шиття, в'язання, подорожі;

(11) – добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, вища освіта; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-803-86-03.

55) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 07.04.1954 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 75 кг.; очі – голубі; волосся – русяве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – духовна література, подорожі; (11) – чесний, добрий християнин; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – вдова; (15) – дітей немає; професія: – медик, працюю; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-254-36-48.

56) група «Н»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 12.08.1971 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; очі – карі; волосся – русяве; (7) – здорова, з незначним порушенням в ході; (8) – не маю; (10) – спокійна, виконавча, відповідальна; захоплення, інтереси: – вишивання; (11) – бажання мати сім'ю та власних дітей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медичний працівник; (15) – матер. забезпечена, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-680-65-05.

57) група «Б»: ДАНИЛА. Українка, православна, 02.01.1951 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 74 кг.; очі – сіро-голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – правдива, товариська, з почуттям гумору, працюю; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – порядний, інтелігентний, вишуканий; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримала церковне уневаження подружжя; (15) – два сини: 28 і 29 років. Здорові, самодостатні; професія: – пенсіонерка, частково працюю; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – товарицьке спілкування; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 291-60-95; +3-(096)-453-26-03.

58) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 09.03.1979 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 59 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна, сором'язлива; захоплення, інтереси: – подорожі, театр, релігійна література; (11) – чесний християнин, добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-613-65-17.

59) група «Б»: ЛІДІЯ. Українка, греко-католичка, 21.07.1947 р.н.; ріст – 163 см.; вага – 67 кг.; очі – голубі; волосся – світло-русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, акуратна, добра, вірна; захоплення, інтереси: – різноманітні, особливо – музика, театр; (11) – надійний, порядний, інтелігентний; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – вдова; (15) – два сини: 33 і 42 роки. Здорові, музика, матер. незалежні; професія:

– музикант, викладач ВУЗу; (17) – матер. незалежна; мета знайомства: – товарицьке спілкування, створення сім'ї; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(099)-440-32-55.

60) група «Б»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 14.09.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; волосся – русяве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальна, вірна, весела, дружелюбна; захоплення, інтереси: – подорожі, музика; (11) – врівноважений, надійний; (12) – так; (13) – 13 років; (14) – вдова; (15) – сину 15 років, здоровий; професія: – швея; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-212-82-80.

61) група «Н»: ОЛЕКСАНДРА. Українка, греко-католичка, 31.08.1970 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, добра, з почуттям гумору; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – чесний, добрий, надійний, без ш/з і судимостей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – проживаю з батьком; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(063)-230-86-12.

62) група «Н»: ЯРОСЛАВА. Українка, християнка, 20.09.1960 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 67 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, доброзичлива; захоплення, інтереси: – люблю куховарити, подорожувати, читати; (11) – добрий, забезпечений житлом та матеріально, львів'янин; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працюю; (15) – матеріально забезпечена; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-395-58-48.

63) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1967 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 65 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, активний відпочинок, рукоділля; (11) – інтелігентний, рішучий, товариський, відповідальний; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – службовець; (15) – проживаю з батьком, матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-453-27-09.

64) група «Н»: ПРИНА. Українка, греко-католичка, 17.11.1958 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – серйозний, працюючий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – повар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-570-56-22.

Вітаємо ювіляра!

13 грудня минає 80 років, як у ніч з 12 на 13 грудня 1930-го року у селі Ричагів Миколаївського району у родині Федора Паньківа та Катерини (з роду Сенів) народився хлопчик. Щодо найменування дитини у батьків клопоту не виникло, адже наступав день св. Андрія Первозванного. Тому й назвали його Андрієм. Це була восьма дитина, а всього у родині народилося дев'ятеро дітей, з яких четверо померло у дитинстві.

Родина володіла 5 морґами поля; з цього і виживали – завдяки щоденній і наполегливій праці, молитві та постійному упованні на Боже милосердя.

У восьмирічному віці хлопчина, як і інші діти в селі, пішов до першого класу, а вже наступного року до школи ходити фактично не довелося – розпочалася Друга світова війна. В Галичину прийшли т. зв. «визволителі» і дітей почали навчати вже за радянськими програмами.

У 1941 році – вже за німців – діти знову пішли до школи, однак довго не могли зорієнтуватися, до якого класу ходять – до другого, чи до третього. Через те галицькі діти цього періоду, особливо у селах, у більшості випадків так і не змогли здобути більше, як початкову освіту.

У школі Андрій провчився до 1943 року, тобто поки тривала німецька окупація. А потім молодий, кмітливий та енергійний дванадцятилітній хлопчина взявся здобувати свої «університети» у щоденній праці, а також у великому пориві і бажанні послужити справі визволення свого народу від поневолювачів. Вже у дванадцятирічному віці він виконував роль зв'язкового із сотником Михайлом, а також із Петром Пакушем та іншими повстанцями з села Мала Горожанка.

Коли повстанський рух було придушено, Андрій не покидав надії, що колись йому знову випаде нагода взяти до рук зброю і стати на захист Вітчизни. Тому і службу в радянській армії, до якої був призваний у 1950 році в Читинську область, старався використати як школу, щоб навчитися військового мистецтва і в слухний час застосувати його в боротьбі за кращу долю Батьківщини. Однак Господь приготував для нього щось інше.

Звільнившись зі служби в армії, Андрій подався до міста шукати роботу. Спочатку два роки працював у Львові на заводі газової апаратури, а потім – будівельником у БУ-12. У Зелену суботу 1962 року Андрій звінчався зі Стефанією Воськало.

За короткий час Господне провидіння звело Андрія з Михайлом Терличком, який пізніше став греко-католицьким священником, і через нього він відкрив для себе підпільну

Церкву в особі о. Михайла Винницького, ЧНІ. Андрій духом відчув, що всю енергію боротьби, яку виношував у своєму серці, треба повернути на захист несправедливо поневоленої Церкви.

Без страху і радісно родина віддавала своє помешкання для проведення богослужінь, реколекцій, а через це наражали себе на стеження з боку тодішньої влади та різного роду терпіння. Із 1975 року, коли о. Михайло Винницький був заарештований і засуджений за недозволену душпастирську діяльність, у квартирі Андрія і Стефанії, а також їхніх трьох дітей, постійно відправляли Служби Божі, уділяли вірним Святі Тайни, провадили реколекції такі священники як о. Михайло Возняк (батько владика Ігоря), о. Петро Городецький, о. Богдан Смука, о. Василь Івашків, о. Григорій Мисак та інші священники.

Якось о. Михайло Возняк та о. Василь Івашків розповіли Митрополитові Володимирі Стернюку про подію, що сталася на Левандівці, де о. Михайло Винницький відправляв Службу Божу. Серед багатьох інших людей на св. Літургії був і Андрій з малолітньою дочкою. Несподівано з'явилися кагебісти, однак Андрій став їм на дорозі і перешкодив розігнати Службу Божу, а відтак не дозволив їм заарештувати свою малолітню дочку. Сам бувши затриманий, він мужньо і розсудливо поводився на допитах, зокрема, проявив ініціативу, яку підтримало більшість людей – не писати жодних пояснень. Деякі, що поспішили і написали пояснення, заплатили штрафи, а ті, що не писали, нічого не платили. Коли ж під час допиту слідчий вдарив Андрія по плечі стільцем, він сказав: «А ви такі програли, бо чим більше б'єте мене, тим я стаю твердіший!!!»

Митрополит Володимир захотів особисто познайомитися з Андрієм

і запросив його до себе. Після тривалої розмови запропонував стати священником. Андрій все заперечував Митрополитові: мовляв, готується до політичної боротьби, а щодо священства, то має брак освіти. Однак Митрополит наполіг, і через довгі вагання Андрій із 1974 року почав відвідувати заняття в підпільній духовній семінарії.

Займалися у приватних помешканнях по 4-6 чоловік. Навчання проводили о. Богдан Білинський, о. Василь Михайлюк ЧНІ, інженер Кость Панас (в майбутньому також священник).

За свої патріотичні погляди і вірність Католицькій Церкві Андрій відчував постійний тиск, зокрема, на роботі у БУ-12. Проте були люди в колективі, котрі його відстоювали, зокрема, євреї Сухорукова і Теодорович, а також начальник управління БУ-12 Василь Остапчук. Останній, між іншим, пропонував Андрієві найвищий – 6-й розряд, але Андрій вирішив перейти на Львівський автобусний завод, де і пропрацював до 1990 року, аж поки не вийшов на пенсію.

Десь у червні 1985 року Митрополит Володимир Стернюк висвятив Андрія на диякона, а наступного року Владика Михайло Сабрига на квартирі Богдана Чабана висвятив диякона Андрія Паньківа разом із дияконом Богданом Чабаном на священників. Це були вже останні роки перед виходом Церкви з підпілля.

У цьому часі о. Андрій отримує благословення на служіння у селах Нові Стрілища та Гарбузів Зборівського району, смт. Красне Буського району. Від 1991 року з благословення Митрополита Володимира Стернюка служить у селах Милятин та Путятичі Городоцького району. Саме у с. Путятичі, що налічує замалим 135 дворів, отець збудував нову церкву св. вмч. Димитрія, де і служив до свого виходу на емеритуру у 2005 році.

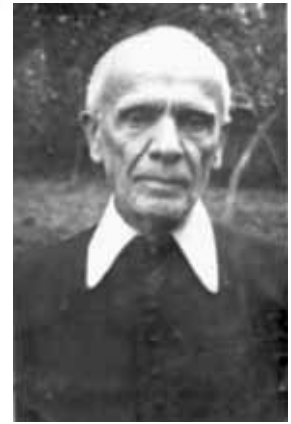
Вже як священник-емерит, проживаючи на території нашої парохії, о. Андрій радо відгукнувся на наше прохання і активно включився у розбудову новоутвореної парохії Різдва святого Івана Христителя. Крім щоденної Служби Божої, служив молебні під хрестом, встановленим парохіяними на місці майбутнього храму. А ще – власноручно обмурував новозбудовану каплицю і вимурував біля неї підсобне приміщення.

Та несподівано отримав ще один прижиттєвий хрест – при переході вулиці потрапив під трамвай і втратив праву руку. Однак постійна надія на Боже милосердя, уповання на допомогу Матері Божої Неустанної Помочі дали йому можливість вижити, вистояти і сьогодні разом з нами зустрічати свій 80-річний ювілей.

Радо вітаємо нашого ювіляра, Христового воїна, котрому поручено стояти на сторожі та обороні людських душ, священника Андрія Паньківа і бажаємо йому в Божій благодаті міцного здоров'я, і в часті та радості многі і благі літа!

о. Іван КОЛОМІЄЦЬ,
адміністратор храму Різдва св. Івана Христителя у Львові з парохіянами.
До привітань приєднуються дружина Стефанія, три дочки, шість онуків, два правнуки.

У БОРЮТЬВУ ВСТУПАВ БЕЗ ВАГАНЬ

Отець Микола Хмільовський

Становлення гімназії відбувалося у важких умовах. Польські шовіністи, почуваючись переможцями, намагалися за будь-яку ціну розігнати її. Науку ведено під безпосереднім наглядом поліції. Але стараннями таких педагогів, як о. М.Хмільовський, гімназія існувала й розвивалася та була однією з кращих такого типу. І тому не дивно, що учнями – гімназистами о. Хмільовського були Василь Кук – майбутній член УГВР і Головний Командир УПА після загибелі генерала-хорунжого Романа Шухевича, Роман Кравчук – майбутній член УГВР і крайовий провідник ОУН на Західно-українських землях, та багато інших.

Отець М.Хмільовський провадив працю в душі ідеалів християнства. Був також опікуном ХХІІІ-го Золочівського пластунського куреня ім. Івана Богуна, який існував при Золочівській гімназії. Поступово ці курси переросли у 8-класну гімназію. Це було результатом невтомної, енергійної праці о. Хмільовського, який протягом 10 років був її правдивим опікуном як катехит і директор.

Окрім педагогічної, о. Хмільовський провадив і громадсько-політичну діяльність, активно боровся проти большевицького «Сельробу» на Золочівщині.

1930 року о. Хмільовський захворів: далися ознаки російський арешт і польське ув'язнення, виснажливі переходи у складі УГА. Тому отець був змушений піти у відпустку. Він прагнув повернутися до гімназії, але до управління нею його вже не допустили. Було поставлено ультиматум: «Або Хмільовський піде з керівника, або буде закрито гімназію». Польські шовіністи не могли йому пробачити його національно-культурної та просвітницької діяльності. Не могли йому пробачити й того, що 1923 р. в Золочеві у церкві св. Миколая він не побоявся відправити панахиду по трьох воїнах УВО, страчених польською окупаційною владою за саботажі та акції. Не могли йому пробачити діяльності в гімназії, в якій панував національний дух. Про нього говорили: «Це – вождь гайдамаків, який освячував на поляків ножі».

Наприкінці 1931 року о. Хмільовський разом з родиною перебирається в село Мшана, що на Городоччині, де йому надали парафію. Тут він продовжує релігійну та культурно-освітню діяльність: засновує при церкві дитячу бібліотеку, організовує оркестр при «Просвіті», утримує власним коштом талановитих студентів тощо. Жодний культурний захід, жодне засідання місцевих осередків «Просвіти», «Сільського Господаря», «Сокола», «Союзу Українок», «Рідної школи» і «Відродження» не обходилося без активної участі о. Хмільовського. Своїм ентузіазмом та невичерпною енергією він запалював мшанців до самовідданої праці в ім'я України.

Крім цього, з 1931 року о. Хмільовський працював також у гімназії, заснованій при Малій духовній семінарії у Львові. 1932 року митрополит Андрей Шептицький призначив його директором цієї гімназії, і був він ним аж до 1939 року.

У 1933-1935 роках в Галичі проводилися розкопки. Використавши дані цих розкопок, о. Хмільовський пише 1937 року брошуру під назвою «Коли ті замовчать – каміння заговорять», у якій, зокрема, твердив, що в XVI ст. українська шляхта зрадила народ і перейшла на бік поляків – замість того, щоб боротися за свою державу.

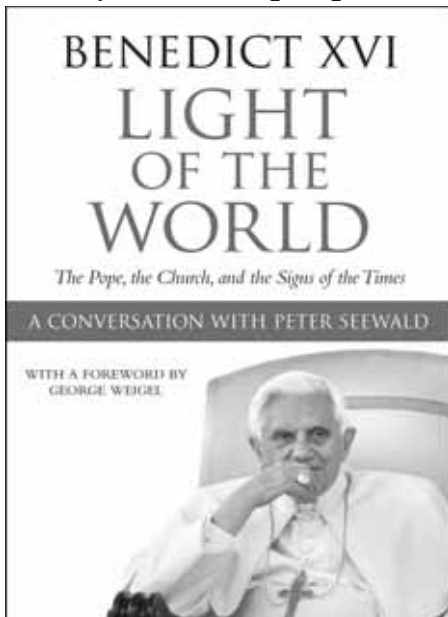
Тим часом польською владою в Галичині забороняються українські звичаї й традиції, назви українських міст, сіл замінюються польськими назвами. Він же закликав зберігати національні традиції в боротьбі за самостійну Українську державу. Через різкі випадки проти поляків ця брошура не була опублікована.

(Продовження, у наступному числі "Мету")

ЯК РОБЛЯТЬ «СЕНСАЦІЇ»

Про Папу, ЗМІ та презервативи

Книга-інтерв'ю Папи Венедикта XVI «Світло світу. Папа, Церква, знаки часів», в якій зібрані розмови понтифіка з німецьким журналістом та письменником Петером Сеевальдом, була представлена у Ватикані 23 листопада. Вона вийшла вісьмома мовами світу. Книга має близько 280 сторінок, на яких Папа в безпосередній, особистий спосіб відповідає на понад 90 запитань, що стосуються Бога, Церкви і світу, кризи віри і суспільства, світової економічної кризи, та багатьох інших питань.

Як зазначив під час презентації книжки президент папської Ради сприяння новій євангелізації архієпископ Ріно Фізікелла, в інтерв'ю у короткій формі зібрано думки Святішого Отця, його турботи і страждання, які він пережив протягом останніх років, а також пастирська програма та сподівання на майбутнє.

Петер Сеевальд, який також взяв участь у презентації книги-інтерв'ю з Папою, розповів, що поставив Венедиктові XVI питання, з якими би до нього звернулись, маючи можливість, звичайні люди, – як також і ті, які цікавлять та хвилюють громадську думку. Водночас він висловив жаль з приводу того, що чимало ЗМІ зосередились тільки на позиції Папи щодо вживання презервативів, що свідчить про кризу сучасного журналізму, адже в книзі йдеться про багато інших, дуже важливих для сучасного життя проблем, на які ЗМІ чомусь не звернули уваги.

Річ у тім, що перед офіційною презентацією деякі уривки розмови Папи з німецьким журналістом опублікувала ватиканська щоденна газета «L'Osservatore Romano», і у світових ЗМІ почали швидко поширюватися статті та коментарі стосовно позиції Папи Венедикта XVI з тих чи інших питань. І хоч серед тем, порушених у книзі, є відповіді Святішого Отця на запитання, що стосуються його служіння, як наступника святого Петра, роздуми про актуальні проблеми Церкви, про сучасний стан релігійної свободи, діалог з іншими релігіями, роль жінки в Церкві, тощо, у ЗМІ найбільше тиражуються чомусь слова Папи, що стосуються людської сексуальності, які, будучи вирваними з контексту, викликають неоднозначні трактування та перекручування, і навіть вірні запитують, чи справді щось змінилося у вченні Церкви.

В контексті поширення епідемії ВІЛ-СНІДу з різних сторін лунають звинувачення на адресу Церкви та її неоднозначної позиції у питанні протизаплідних засобів, серед яких є і презервативи. Ця тема особисто заторкнула Папу Венедикта XVI під час його подорожі до Африки у 2008 році, тож німецький журналіст не оминув і цього питання. Святіший Отець ще раз наголосив на тому, що для подолання проблеми СНІДу потрібне, насамперед, відповідальне ставлення до людської сексуальності. Ось що він сказав дослівно: «Зосередити свою увагу лише на презервативах означає звальгаризувати сексуальність, і саме ця вульгаризація становить небезпечну причину того, що багато й багато людей більше не вбачають у сексуальності вираження своєї любові, а лише певного роду наркотик, який самі собі вводять...». Папа додав, що в певних ситуаціях, коли презерватив застосовується для того, щоб у випадку проституції не наражати на смертельну небезпечку партнера, «це може стати першим кроком до моралізації, першим актом відповідальності, щоб наново розвинути усвідомлення того, що не все є дозволим і що не можна робити все, що заманеться. Однак це не є справжній та відповідний спосіб, аби подолати ВІЛ-інфекцію. Насправді необхідна гуманізація сексуальності...».

Під час презентації книги директор прес-центру Ватикану о. Федеріко Ломбарді наголосив стосовно піднятої проблеми, що зведення всього об'єму інтерв'ю Святішого Отця тільки до одного речення, вирваного із загального контексту, є маніпуляцією його слів.

ПРО ПОДРУЖНІ РОЗВОДИ

В Америці, в Каліфорнії, одна жінка брала в суді розвід. Вона вже була 14 разів замужня і 14 разів розведена. За це суддя її зганив, кажучи, що вона робить собі клини з подружжя. Подібний випадок був у штаті Техас, де чоловік по дев'ятох розводах знову женився. Чи такий підхід до подружжя не є клинами з подружнього стану?

Таке неповажне трактування подружжя понижає людську гідність. В 1920 році в Америці був один розвід на сім подруж, в 1940 році – один розвід на шість, в 1960 р. – один на чотири, в 1972 р. – один на три, а тепер уже кожне друге подружжя розкодиться.

ПРИЧИН РОЗВОДІВ

Що це розвід? Розвід – це розірвання законної шлюбної присяги на те, щоб було можна знову вступати в нове подружжя. Причин до розводів – багато. Тут гадаємо важливіші.

Брак розуміння мети подружжя – це одна з важливих причин, що веде до розводу. Сьогоднішня молодь не дивиться на подружнє життя у світлі Божих і церковних законів, але у світлі, що його подають пусті книжки, повні любовних сцен. Таку романтичну любов, оперту на поцілунках і обіймах, ідеалізують різні радієві і телевізійні програми. А дійсність життя цілком інакша, бо вона ставить подружжю перед очі тверді, тяжкі й відповідальні обов'язки щоденного життя.

Брак серйозного трактування подружжя часто йде в парі з фізичною або психічною незрілістю. Хтось може бути фізично розвинений, але притім психічно незрілий щодо почувань, думання і бажань. Один психіатр каже: «Моя єдина рада для того, хто бажає одружитися, така: добре усвідомити собі, чи ти знаєш, що ти робиш». Бувають також асоціальні типи, що не надаються до життя в подружжі, бо вони з ніким не можуть жити в згоді. Ось приклад такого подружжя. В Чикаго було подружжя: він – 46, а вона – 44 років життя, і вони ніяк не могли жити з собою в згоді. Вони через вісім літ не промовили одне до одного жодного слова. Єдиною їхньою комунікацією на письмі була осібна таблиця в кухні. Мали троє дітей, що виростали в німій атмосфері. Врешті обоє взяли розвід.

Одного мудреця запитали, що мають робити одружені, щоб жити в любові і згоді. А він відповів: «Тоді буде любов і згода, коли жінка у відповідний час буде німа, а чоловік у свій час – глухий».

Розводом часто кінчаються поспішні подружжя. Це такі подружжя, де молоді не мали часу себе взаємно пізнати. Про таких можна коротко сказати: стрінулися на забаві, заручилися при барі, до двох тижнів відбули весілля, а опісля до кількох тижнів розвелися. Показує практика, що чим менше молодята себе знають, тим більша можливість розводу. Тому Церква поручає передшлюбне знайомство і заручини принаймні півроку або й один рік перед шлюбом.

ШОСТА І ДЕВ'ЯТА БОЖІ ЗАПОВІДІ

6. НЕ ЧУЖОЛОЖ! 9. НЕ ПОЖДАЙ ЖІНКИ ТВОГО БЛИЖЬОГО!

о. Юліан КАТРІЙ,
«Заповіді Божі»

Закінчення, початок у попередніх числах «Мету»

Важливою справою є те, щоб вступаючи в подружній стан клали в його основу віру в Бога і були практикуючими християнами. Релігія в'яже нас з Богом і в'яже серця людей святими духовними вузлами. Релігія надає мету, ідеал людському життю. З релігії пливе дух любови, жертви й посвяти. Релігію можна назвати сонцем подружнього життя. Американський президент Айзенгавер у своїй промові до випускників Академії Еф Бі Ай сказав: «Щоденне життя несе мені стільки праці, клопоту й жертви, що якби не глибока віра й надія на Бога, то я вже давно не був би в Білому Домі, але в закладі умово хворих».

Головна мета подружжя – мати діти і їх виховувати. Життя свідчить, що чим більше дітей у родині, тим менша можливість розводу. Обмежування кількості дітей у подружжі – гріх проти своєї душі, проти Бога, проти обов'язків подружжя і проти свого народу.

НАСЛІДКИ РОЗВОДУ

Розвід – це велике нещастя і трагедія для самих розведених, для їхніх

на блудну дорогу, бо не мають доброї опіки. Статистика показує, що в Америці із підлітків-злочинців 75 відсотків – діти розведених батьків.

Один священик стрічає свою колишню 16-літню ученицю, що її не бачив кілька років. Питає її, що нового вдома. А вона каже: «Не знаю, бо я вже не вдома. Дотепер була з мамою, але вона розійшлась і знову вийшла замуж. А її новий чоловік мене не любив, тож мама і з ним розвелася, а я вже не пішла за нею». Запитана, чи тепер може, живе зі своїм батьком, відповіла: «Ні, не можу, бо він також знову оженився, має свої діти і воліє мене не бачити». – «Де ж, отже, тепер підеш? От так, ходжу по людях», – сказала вона. І велика сльоза покотилася по її обличчю.

ГРІШНІСТЬ РОЗВОДІВ

Нерозривний подружній стан – це не людська, а Божя установа. Тому всім, хто в подружжі, пригадує Христос: «А що Бог получив, чоловік хай не розлучає» (Мат. 19,5). І далі каже Ісус: «Хто відпускає свою жінку і бере другу, чужоложить з нею. І коли

жінка покине свого чоловіка і вийде за іншого, – чужоложить» (Мк. 10,11-12). Із слів Христових ясно виходить, що ті, що зломали свою першу шлюбну присягу і вступили в нове подружжя, поки ще їх жінка чи чоловік живе, живуть у прилюднім чужоложстві-конкубаті. А св. Апостол Павло перестерігає перед розводом, кажучи: «Отак і заміжня жінка, поки живе чоловік, зв'язана з ним законом; а коли помре чоловік, вона звільняється від закону чоловіка. Тим-то, поки живе чоловік, вона буде вважатися перелюбницею, якщо стане жінкою іншому чоловікові; коли ж чоловік помре, вона вільна від закону і не буде перелюбницею, якщо стане жінкою іншому чоловікові» (Рим. 7,2-3).

Між культурними людьми багато значить, коли хтось, запевнюючи когось, дає «слово честі». А шлюбна присяга – це не звичайне «слово честі»; це – свята присяга, на святому місці, в церкві, перед св. престолом, на св. Євангелії, і ті, що складають шлюбну присягу, взивають самого Бога на свідка своєї присяги. Тому від тієї присяги ніхто з людей не має права когось звільнити, і вона в'яже їх аж до смерті. Тож чи таку шлюбну присягу можна легкоково розірвати без тяжкої образи Бога? Який суд і кара чекає людину перед Богом за зломану присягу?

Християнська релігія дає розв'язку на всі проблеми життя. Вона також в силі розв'язати й усі проблеми подружнього життя. Треба тільки, щоб чоловік і жінка були свідомі святості й нерозривності подружжя, а головне – щоб обоє плекали правдиву любов, оперту на св. вірі, бо тільки така любов дає силу все перенести і все перетерпіти, і тільки така любов родить правдиву єдність сердець, вірність, згоду, довір'я і щастя подружнього життя.

дітей, для Церкви й народу. В усяких інших контрактах входять у гру час, праця, гроші, маєтки. А в подружньому контракті є щось дуже дорогого, інтимного. Тут входить у гру жива особа, тіло, душа, серце, життя і любов. Тож розвід – це злочин супроти себе і супроти любови ближнього, бо він лишає незагоєну рану на ціле життя.

Кожний розвід має прямо трагічні наслідки найперше для жінки. Вона жертвує для подружжя свій молодий вік, красу, здоров'я, свою свободу і любов на те, щоб запевнити собі постійну, неподільну і досмертну любов. І всі ці мрії життя розвід жорстоко нищить. Від розводу терпить і чоловік, бо він тратить товаришку життя, а тепер мусить оплачувати аж два помешкання – своє і своєї колишньої жінки з дітьми, тими самими грішми, що їх заробляє. Один дослідник розводів каже: «Розвід має нищівний наслідок для чоловіка, бо він тратить авторитет, що його мав у родині, а це нищить його амбіцію».

Та на розводах найбільше терплять діти. Кожний розвід – це дитяча трагедія. Діти по розводі йдуть або з матір'ю, або з батьком. Нова мати ніколи не заступить рідної матері, ані прибраний батько не заступить рідного батька. Такі діти часто сходять

АНГЕЛЬСЬКЕ ПІР'Я, ЗОЛОТИЙ ПИЛ І ТРАНСФОРМАЦІЯ РОЗУМУ

(Закінчення, початок у «Меті» 8/67 за жовтень 2010.)

Що ж сталося? Невже блискавка урадила Мойсея? Ні, пішла вода. В очах народу це було чудо, але в очах Господніх – непослух. Одна дія – два погляди. Господь дав ізраїльтянам воду, а Мойсею та Аарону сказав: «За те, що ви не вірили Мені, коли треба було показати Мою святість в очах Ізраїля, не введете ви цю громаду в землю, що її Я дав їм» (Чс. 20, 12).

Світ не чорно-білий, і не можна все розділити на два полюси. Все набагато складніше. Одночасно в житті людини може пахнути помазанням Божим і відгонити смородомом її гріховна плоть. Дух Святий, сходячи на людину, не позбавляє її свободи вибору. Якщо людина не хоче мінятися, то залишається такою, якою хоче бути, незважаючи на Божу силу, яка діє у ній. Через те Бог не оцінює слугителя за масштабністю праці чи одіозністю проповідей. Йому байдуже, чи з'являвся на зібраннях золотий пил, алмази або ангельське пір'я, чи сходить на нього Дух Божий, чи ні. Характер, серце людини, її діла, слова і поведінка – ось кращий критерій! «Знаю справи твої», – говорить Господь в книзі Одкровення.

Яскравим прикладом суміщення плоті і дії Духа є історія Саула: навіть коли він уже набрав помилок, коли вже прозвучав Божий вирок, що він позбавляється царства (1 Цр. 15, 28), коли в пориві

заздрості він вже намагався убити Давида (1 Цр. 18, 11), Дух Божий все таки продовжував відвідувати його. Кажучи популярними в певних колах словами: «Саула накрило» – Дух Божий зійшов на нього і він навіть пророкував (1 Цр. 19, 19-24). І це було в стані глибокого відступництва Саула, коли він, сповнений ненавистю, гнався за Давидом.

Пророкуючий Духом Божим Саул не перестав бути відступником. Про це свідчили його справи, а не його пророкування. Тому народ і дивувався: «Невже і Саул у пророках?» (1 Цр. 19, 24).

ПІДСУМОК

Так чи з'являлося ангельське пір'я, чи був золотий пил, чи сипалися з небес алмази? Можливо, і так, а може, і ні – не мені судити, я там не був. Але це нічого не міняє і не вирішує.

Грубість і хамство, приниження опонентів і зухвалість, що видається за відвагу, своєрідне тлумачення Писання і сектантське налаштування, замішане на бунтарстві, – саме ці явища стають приводом для особливої заклопотаності слугителів. Не «ангельське пір'я», не золотий пил, не «заздрість»!

Випади проти Церков, які насторожено сприймають такі явища і таку поведінку, а також боротьба зі всім існуючим християнством нагадують мені деяких нещасних жінок, які, перетерпівши насильство, так і не отримали емоційного зцілення. Пережитий біль та образа формують у них мислення жертви,

що породжує агресію, жадою помсти, бажання реваншу. Ображеним долею важко любити, важко прощати, хоча саме прощення принесло б їм зцілення. Для страждаючих від згадки про те, що сталося, всі чоловіки однакові і всі вони – вороги. Як же все це схоже!

Агресія, випадки проти всіх, радикальні заяви, переконаність у винятковому знанні і спілкуванні з Богом свідчать про наявність образ, комплексів та інших внутрішніх душевних ран, від яких так хочеться позбавитися. Цей виклик, що іменується «боротьбою з релігією» чи «боротьбою з системою», знаходить відгук у таких же ображених, зраних і тих, хто не відчув християнської справедливості. Їм необхідна любов, прощення і відновлення! Але замість цього вони знаходять таку ж жадою реваншу, прагнення вирватися з пут колишніх проблем і ран через бажання довести всьому світу, що «Папа з нами!» Звідси – революційний настрій: «Ми наш, ми новий мир пострим...»

Шкода, що в запалі боротьби забувається головний принцип будь-якої революції, нехай навіть духовної, – першими вона пожирає своїх же дітей. Боротьба з «системою» породжує свою... систему. Зрештою, все це пройде. Залишаться лише віра, надія і любов. Але любов із них більша (1 Кор. 13, 13). Любов!

Денис ПОДРОЖНИЙ, Bavnica

ДЕРЖДЕПАРТАМЕНТ США НАЗВАВ НАЙБІЛЬШИХ ПОРУШНИКІВ РЕЛІГІЙНИХ СВОБОД

Державний департамент США оприлюднив черговий звіт щодо стану прав людини у світі. Найбільшими порушниками релігійних свобод у світі автори звіту називають Іран, Північну Корею та Саудівську Аравію. При цьому держдепартамент наголосив, що випускає звіт не заради того, аби покарати порушників, а щоб заохотити країни покращити ситуацію у цій сфері.

Держсекретар США Гілларі Клінтон назвала свободу віросповідання фундаментальним правом людини, а її відстоювання – ключовим елементом зовнішньої політики США: «Готуючи цей звіт, ми не намагаємося бути судьями інших країн, чи видавати себе ідеальним прикладом. Втім, Сполучені Штати хвилює питання релігійних свобод; ми хочемо, щоб ці свободи мали усі, а тому виступаємо на підтримку усіх сміливих жінок та чоловіків, які в різноманітних частинах світу визнають свою віру навіть перед загрозою насильства та ворожості».

Загалом у звіті розглянуто 200 країн. У вісімку країн, які викликають найбільше занепокоєння, потрапили Бірма, Китай, Іран та Північна Корея. Решта з восьми – Афганістан, Саудівська Аравія, Судан та Еритрея. Ситуація з релігійною свободою в цих країнах, порівняно з минулим роком, змінилася мало.

Іран входить у вісімку країн, що викликають найбільше занепокоєння, кожного року, починаючи з 1999-го, коли був випущений перший звіт. Головні претензії до цієї країни – жорсткі обмеження прав нешіїтських релігійних меншин, особливо меншини бахаїв. Президента Ірану Махмуда Ахмадінежада критикують за жорстоку антисемітську пропаганду та применшення масштабу кампанії винищення євреїв нацистським режимом під час Другої світової війни.

Північну Корею звинувачують у повному придушенні свободи віросповідання. Помічник держсекретаря США Майкл Познер зазначає: «Ситуація з правами людини у Північній Кореї просто жахлива. Так що за всіма параметрами ця країна – найгірший і найпослідовніший порушник прав людини».

Разом з тим у звіті зазначено, що Саудівська Аравія зробила певний поступ у покращенні деяких аспектів стану релігійних свобод. Втім, відкрите сповідання немусульманських релігій там досі заборонено, а уряд Саудівської Аравії не виконав своїх обіцянок вилучити з підручників стереотипні та образливі висловлювання про християн, євреїв та представників інших релігій. І хоч у багатьох сферах Саудівська Аравія є, за словами Майкла Познера, партнером США, однак щодо прав людини Сполучені Штати продовжуватимуть висловлювати цій країні свої занепокоєння.

Гілларі Клінтон розкритикувала Китай за переслідування тибетських буддистів, незареєстрованих християнських груп та уйгурських мусульман. Крім того, вона висловила занепокоєння, що Аль-Каїда та інші воєнні екстремістські угруповання здійснюють напади на молитовні місця заради розпалення релігійного протистояння.

З іншого боку, у звіті вітається політика Бейруту, де цього року було зведено єврейську синагогу, а також початок міжрелігійного діалогу в Індонезії та запровадження лаоським урядом навчальної програми стосовно релігійних свобод.

Чудесна переміна Євхаристії

VIII століття по Різді Христовім. У церкві Сан-Легонцій старовинного італійського міста Ланчано здійснювалося Таїнство Пресвятої Євхаристії. Але в серце одного зі священників, який служив того дня Літургію, раптом закрився сумнів, чи достеменно Тіло і Кров Господні, приховані під видом хліба і вина...

Хроніки не донесли до нас імені цього єромонаха, але сумнів, що зародився в його серці, став причиною чуда Євхаристії, про яке згадують тут до сьогодні.

Перенесімося подумки у ті часи, спробуймо збагнути, що творилося в душі згаданого священнослужителя. Тримав чашу, священник відганяє від себе сумніви, але вони настільки повертаються знов і знов. «Чому я повинен вірити, що хліб перетворюється в Тіло, а вино стає кров'ю? Хто це доведе? Тим паче, що зовні вони ніяк не змінюються і не змінювалися ніколи. Очевидно, це всього лише символи, просто спогад про Таємну вечерю...»

У ту ніч, коли Христос був відданий в руки катів, Він «узяв хліб, благословив, переломив і подав учням Своїм, кажучи: «Прийміть, їжте: це є Тіло Моє, що за вас ламається на відпущення гріхів». Так само і чашу по вечері, кажучи: «Пийте з неї всі: це є Кров Моя Нового Завіту, що за вас і за багатьох проливається на відпущення гріхів».

У місті Ланчано вже 12 століть зберігаються дивні Кров і Плоть

Зі страхом виголошував священник святі слова канону Євхаристії, але сумніви продовжували мучити його. Так, Він – жертвний Агнец – міг Своєю божественною владою перетворити вино у Кров, а хліб – у

Плоть. Він, що прийшов по волі Отця Небесного у цей світ, міг усе. Але Він давно пішов, покинувши цей грішний світ і залишивши йому на втіху Свої святі слова і Своє благословення. І, можливо, Своє Тіло і Кров?.. Але чи можливо це? Чи не відійшло справжнє Таїнство Причастя разом із Ним? Чи не стала свята Євхаристія лише обрядом – і не більше?

Марно намагався священник відновити в душі спокій і віру... А тим часом стала переміна. Зі словами молитви він переломив євхаристійний хліб – і тут у невеликій церкві пролунав крик подиву. Під пальцями єромонаха переломлений хліб раптом перетворився на щось інше – він навіть не відрозумів, у що саме. Та й у чаші було вже не вино – там була густа яскраво-червона рідина, дивно схожа на кров. Приголомшений священник дивився на предмет, який тримав у руках: це був тонкий зріз плоті, що нагадував м'язову тканину людського тіла. Ченці оточили священника, вражені чудом і не в силах приховати подиву. А він тим часом розповідав їм про свої сумніви, розвіяні таким чудесним чином.

Закінчивши святую Літургію, священник мовчки вправ на коліна і занурився у довгу молитву. Про що молився він тоді? Дякував за поданий зверху знак? Просив вибачення за своє маловірство? Ми про це не дізнаємося ніколи. Але достовірно відомо одне: з тих пір у місті Ланчано впродовж уже дванадцяти століть зберігаються чудесні Кров і Плоть, які матеріалізувалися під час Євхаристії в церкві Сан-Легонцій (нині Сан-Франческо). Звістка про це чудо швидко облетіла тоді довколишні міста

та околиці, і в Ланчано потягнулися тисячі паломників.

Прошли століття, і дивні Дари стали об'єктом уваги учених. З 1574 року над ними велися різні дослідження і спостереження, а з початку 1970-х років їх стали проводити на експериментальному рівні. Але результати, отримані одними вченими, часто не задовольняли інших.

Професор медичного факультету Сієнського університету Одоардо Лінолді, відомий фахівець в галузі анатомії, патологічної гістології, хімії та клінічної мікроскопії, проводив зі своїми колегами дослідження в листопаді 1970-го і в березні 1971 років, після чого дійшов таких висновків:

- святі Дари, що зберігаються в Ланчано з VIII століття, є справжніми людськими тілом і кров'ю;

- плоть є фрагментом м'язової тканини серця, містить у розрізі міокард, ендокард та блукаючий нерв; можливо, фрагмент плоті містить також лівий шлуночок – такий висновок дозволяє зробити значна товщина міокарду, що знаходиться в тканинах плоті;

- і плоть, і кров відносяться до однієї групи крові – АБ (до неї ж, до речі, відноситься і кров, виявлена на Туринській плащаниці); кров містить протеїни і мінерали в нормальних для людської крові процентних співвідношеннях.

Особливо наголосили вчені на тому, що плоть і кров уже дванадцять століть перебувають під впливом фізичних, атмосферних та біологічних агентів без штучного захисту і вживання спеціальних консервантів, але дивним чином від цього не зазнають жодних змін. Крім цього, кров,

якщо її перевести в рідкий стан, залишається придатною для переливання, володіючи всіма властивостями свіжої крові.

Професор нормальної анатомії людини Сієнського університету Руджеро Бертеллі, який проводив дослідження паралельно з Одоардо Лінолді, отримав такі ж результати. Під час повторних експериментів, що проводилися в 1981 році із застосуванням досконалішої апаратури та із врахуванням нових досягнень науки в галузі анатомії і патології, ці результати знову були підтвержені.

За свідченнями сучасників чуда, кров, що матеріалізувалася, пізніше згорнулася в п'ять кульок різної форми, які потім затверділи. Цікаво, що кожна з цих кульок, взята окремо, важить стільки ж, скільки всі п'ять разом. Це протирічить елементарним законам фізики, але це факт, пояснити який учені не можуть до сих пір.

Поміщена в античну чашу з цілісного шматка гірського кришталю, дивна Кров уже дванадцять століть притягує до себе погляди численних паломників, які приїжджають до Ланчано, аби на власні очі побачити те, чого зазвичай побачити неможливо.

Кілька ночей в'язні не спали. І не тому, що камера була переповнена, а спати лягали на підлогу, щільно притулившись один до одного, так що перевернутись на інший бік можна було тільки за командою. Ні – тепер і цього відпочинку не було. Щоночі в сусідній камері допитували дівчину, і її мольби, плач та крики не стихали до ранку. Спати ж удень було заборонено. Тож стояли цілий день на ногах і кожен був переповнений співчуттям до нещасної та злістю до катів. Нерви вже не витримували...

Цієї ночі вирішили протестувати. В який спосіб це зробити – нараджувалися між собою. Знали, що за бунт розправа буде страшною. Тут, на Лонцького, тюрма славилася особливо суворим режимом – за будь-яку непокору можна було і життя позбутися. Та що тут значило людське життя... Кожного дня люди зникали з камер.

Відступаючі радянські війська залишили за собою тюрми, переповнені замордованими, та могили поодиноких убитих. Ці незрозумілі злочинні вбивства-розстріли ніхто і ніколи не розслідував, пояснюючи все військовим станом і швидкістю, з якою відступали війська. Не до суду, мовляв, тоді було... І вирок – тільки смерть.

Цього дня отець Мартин Миколайчук також вирішив відслужити св. Літургію в церкві, вважаючи, що не може греко-католицький священник пропустити бодай одну Службу Божу без поважної причини. Відступ війська отець не вважав оправданням, аби відмовитись приносити Безкровну Жертву. В храмі зібралось лише декілька осіб, його сини і паламар. Літургія вже завершувалася, як до храму несподівано увірвалися червоноармійці. Підскочили до священника, що стояв перед престолом. Паламар і сини кинулись захищати отця, та солдати скрутили всіх чотирьох. Користаючись із замішання, ті, що стояли біля дверей, встигли вискочити надвір і сховатися.

– Ви – шпигуни! – кричали солдати, тягнучи пов'язаних за село.

Тут, у полі, змусили їх копати могилу. Отець заспокоював синів:

– Діти, будьте відважні: це – наша Голгофа. Христос теж її пройшов.

Звернувся до офіцера:

– Відпустіть хлопців – що ж вони винні?

Та у відповідь почув тільки

Протест

І ця дівчина... Хто вона?..

В кутку біля вікна присів, заклонений від віконечка наглядача, отець з церкви св. Юра. Такий в'язень, як і всі. До нього і звернулись за порадою. Отець випростався і сказав:

– Ну, що ж, хлопці, маємо спосіб – будемо молитися! Молитва залізо ломить. Бог допоможе!

В'язні недовіриливо подивились на нього. Та що ж, спробуємо...

І знову настала ніч. І знову почувся крик і плач. Тоді в'язні й розпочали молитву. «Отче наш... Вірую...» Слова голосної молитви були, як рокіт моря в тиші ночі.

У вічко дверей заглянув наглядач:

– Замовкніть!

Та молитва продовжувалась...

У коридорі загупали важкі кроки. Відчинилися двері. Зайшов офіцер. Замовкли...

– Що вам треба? Знаєте, що буде за порушення режиму?

Тоді той, що стояв найближче до нього, сказав про вимоги в'язнів.

Офіцер вилаявся і грюкнув дверима.

Затихло. Збурені люди ще продовжували молитись, але вже тихо. Через якийсь час втома зморила всіх і запанувала тиша.

Ніч пройшла спокійно. І наступна ніч була без болісного крику. Нікого не викликали, в'язнів-молільників не карали. І щойно тоді вони усвідомили, що це була перемога. Перемога молитви і віри.

За тиждень відправили всіх етапом у різні сторони. Пан Ярослав їхав з отцем у Казахстан. Їхав і молився, впевнений, що сила молитви величезна. Тепер він був впевнений, що вона допоможе перейти через не одне випробування і щасливо повернутись додому.

лайку. Здавалося, що нею солдати захищаються від страшного жахіття, яке коїли.

Коли рів був викопаний, усіх чотирьох поставили над краєм. Отець, обійнявши хлопців, молився. Паламар молився вголос. Пролунала команда стріляти.

На другий день прийшли німці і налякані селяни кинулись розшукувати свого священника. Свідки показали на горбочок зі свіжого насипу. З-під землі виднівся фелон отця.

Вони лежали в могилі разом

Вирок – тільки смерть

– отець, що пригортав хлопців, і паламар, який відкритими очима дивився в небо.

Люди витягли розстріляних. Їмость кинулась до чоловіка і дітей, але її розум відмовлявся сприймати цю жахливу картину. Вона так ніколи і не усвідомила до кінця того, що сталося. Гірко ридали дружина паламаря і його маленька донька.

По можливості спорядивши тіла, розстріляних перенесли до могили на цвинтарі, що неподалік церкви...

За що?! Господи, за що так розправилися з добрим слугою Твоїм? Скільки ще буде злоба паншитись у нашому краї? І скільки таких могил по Україні? Скрізь, де проходили ноги «визволителів», залишалися криваві сліди...

Його вбили тільки за те, що був священником. Бо не могла безбожна влада зі своїми темними слугами, для яких слово

«священик» асоціювалося з чимось страшним і невідомим, а безбожність була нормою життя, така влада не могла шанувати ясного і доброго образу слуги Божого і людей.

Це сталося в с. Лучиці Кам'яно-Бузького району, що на Львівщині. Могила о. Мартина Миколайчука, його синів та паламаря знаходиться на цвинтарі недалеко від старої церкви. Чи всі молоді знають, чия це могила? Чи знають, хто вони – ті, що такою дорогою ціною вибороти нам право сьогодні вільно і відкрито молитися, без страху і побоювань, що за це завтра можуть відібрати право жити?

Не забуваймо цих Слуг Божих. Мусимо пам'ятати про кожного, хто віддав своє життя, кожну жертву, кожного замордованого, щоб не повторилося ще раз те, що було в ті страшні жорстокі дні. Бо те зло, що прийшло і довго панувало в нашій Батьківщині, теж прикривалось фальшивими словами.

Довідка: Отець Мартин Миколайчук – 1867 р.н.; рукоположений у священство в 1894 р., за добросовісну душпастирську працю наділений правом ношення крилошанських відзнак. Парох с. Лучиці Сокальського деканату. Розстріляний разом з синами в червні 1941 року солдатами відступаючої Радянської армії.

Паламар Іван Петрига – 1897 р.н. Ірина КОЛОМИЄЦЬ
За матеріалами Інституту історії Церкви УКУ

Вітаємо Ювілярів! У грудні святкують ювілеї:

20-річчя священства – о. Петро Зварич (02.12)
20-річчя священства – о. Петро Салазуб (02.12)
20-річчя священства – о. Михайло Писко (08.12)
20-річчя священства – о. Богдан Язвінський (08.12)
15-річчя священства – о. Роман Хуртов (20.12)
5-річчя священства – о. Михайло Німак (04.12)
5-річчя священства – о. Михайло Нискогуз (11.12)
5-річчя священства – о. Ростислав Пендюк (11.12)

80-річчя уродин – о. Степан Столярчук (22.12)
60-річчя уродин – о. Роман Гаранжа (11.12)

Головному «Дударіку» – 70!

10 грудня святкує 70-ліття уродин засновник і головний диригент Державної академічної чоловічої хорової капели «Дударик» Народний артист України Микола Кацал. Господь дарував йому надзвичайно великий дар любити і творити музику, її відроджувати і популяризувати. Саме з його ініціативи було засновано нашу дружну Християнську спільноту, в якій панують мир і взаєморозуміння.

У 1971 р. Миколаю Кацалом при підтримці Українського музично-хорового товариства було засновано хор хлопчиків «Дударик». Від часу свого заснування «Дударик» дав понад 1500 концертів в найпрестижніших концертних залах, сценах, храмах України, Латвії, Білорусі, Росії, Естонії, Молдови, Словаччини, Швейцарії, Австрії, США, Франції, Канаді. Концертний репертуар Капели містить концерти для хору Дмитра Бортнянського, Артема Веделя, Максима Березовського. А також – колядки та щедрівки в опрацюванні корифеїв української музики – Миколи Лисенка, Миколи Леонтовича,

Кирила Стеценка, Олександра Кошиця та інші.

За самовіддану працю ювіляра нагороджено грамотами УГКЦ, УПЦ КП, медаллю «За відданість» УАПЦ. Крім того ювіляр є Лауреатом Національної премії України ім. Т. Шевченка, Заслуженим діячем мистецтв України, а з жовтня 2010 р. – Народний артист України.

З нагоди 70-літнього ювілею щиро здоровимо Маестро і бажаємо йому міцного здоров'я, радості, успіхів у праці, а також наснаги у виховуванні молодих українських талантів.

Від імені громади і церковного комітету Львівського християнського екуменічного братства, що діє при храмі св. Лазаря (вул. Коперника, 27):

Д. КАЦАЛ, М. МАКСИМИШИН, О. ВОЛОШИН, О. ПОЛЬКО

Сподіваємося, що увага і молитви священників різних конфесій додадуть Ювіляру нових творчих сил для служіння Богові і людям.

ВІКТОРИНА (за книгою Левит)

1. Кому Господь дав вказівки щодо принесення жертв на всепалення?
2. З якого товару сини Ізраїля повинні були приносити жертви?
3. З чого ще належало приносити жертви?
4. Яке значення мала сіль при принесенні жертви?
5. Які були види жертви?
6. Скільки днів тривало висвячення на священників Арона і його синів?
7. У який спосіб Господь прийняв жертви Арона?
8. За що Господь покарав смертю синів Арона?
9. На які два види ізраїльтяни поділяли тварин?
10. Що повинна принести у жертву породілля?
11. Що символізує козел відпущення?
12. Що означає суботний рік? Що до нього належить?
13. А що означає ювілейний рік? Що до нього належить?
14. Який закон встановив Господь щодо майна?

Уклав Богдан ЛАДАНАЙ м. Самбір, Львівська обл.
Відповіді у наступному числі «Мети»

